

Vệ Tuệ

Điên Cuồng Như Vệ Tuệ

Lời giới thiệu

BẢN TỰ BẠCH CHÂN THÀNH CỦA TUỔI TRẺ

Văn học thế giới từng biết đến nhiều cuốn sách ghi lại những băn khoăn khắc khoải của lớp thanh niên khi bước vào đời. Tác phẩm lớn nhất của J.W.Goethe là “Faust”, nhưng kiệt tác đó rất kén độc giả, tức là chỉ những ai có nhu cầu suy tư về những vấn đề siêu hình mới tìm đọc. Trong khi đó, nếu cần kể một cuốn tiểu thuyết khiến Goeth trở nên thân tình với mọi người thì đó chính là “Những đau khổ của chàng tuổi trẻ Werther” (thiên truyện, theo sự ghi lại của người đương thời, đã khiến bao thanh niên tự tử). Gần với chúng ta hơn, “Buồn ơi chào nhé” của Françoise Sagan trở thành sách bán chạy, hơn nữa có thể bảo nó trở thành một sự kiện của văn học Pháp. Tại sao như vậy? Đơn giản chỉ vì qua cuốn tiểu thuyết này,

người ta có thể nhận ra cả bộ mặt tinh thần của những thanh niên mười tám đôi mươi trong những năm 50 thế kỷ XX. Họ lớn lên trong một thời điểm mà sự chuyển mình của xã hội hiện đại đạt tới điểm chín. Khác với con người cổ điển vững vàng chắc chắn trong niềm tin cũng như hành động, họ luôn khổ sở vì gần như không hiểu tại sao mình lại như thế này mà không như thế khác. Ngay bản thân, họ cũng không làm chủ nổi. Họ có thể lười biếng độc ác mà chẳng có lý do nào rõ rệt. Ngày họ cảm thấy trưởng thành cũng là ngày họ nhận ra một cách chắc chắn rằng cuộc đời vô lý không phương cứu chữa và họ muốn vượt lên trên sự vô lý ấy để tồn tại.

“Điên cuồng như Vệ Tuệ” cũng đi theo cái mạch đã được gợi mở từ Goethe đến Sagan. Nhân vật chính trong các thiên truyện dưới đây thường là những nữ thanh niên trẻ tuổi của nước Trung Hoa thời cải cách và mở cửa, lòng đầy hăm hở bước vào cuộc sống. Và đón chào họ là gì? Là một cuộc sống đang mất dần đi những giá trị – vốn bảo là thiêng liêng cũng được mà bảo là phù phiếm cũng được – để trở lại với những yêu cầu tự nhiên và trần tục. Trong khi xã hội như một cỗ máy chạy hết tốc lực cốt làm ra của cải vật chất thì mỗi người tìm lấy cách để tự lo cho bản thân mình, và việc đó được chung quanh sẵn sàng khuyến khích, miễn nó không đi ngược trào lưu chung và ngăn cản tự do người khác, tức không vi phạm luật pháp là được. So với xã hội Trung Hoa cũ đầy húy kỵ và khuôn mẫu ràng buộc con người, thì tinh thần chủ yếu chi phối xã hội hiện đại là tinh thần giải phóng. Lớp trẻ không giấu diếm rằng họ muốn được giàu sang sung sướng; muốn được ném trải mọi niềm lạc thú trên đời. Hơn thế nữa, họ muốn khẳng định mình; muốn tự khám phá và trình

ra cho thế giới thấy mình là người thế nào; muốn nổi tiếng bằng mọi giá có thể có. Khi tự nhiên khi thì cố ý, họ hăm hở tự bộc lộ, để buộc người ta phải chú ý đến mình. “Triết lý cuộc sống của tôi là tiêu xài vật chất giản đơn, tinh thần không bị gò bó, bất cứ lúc nào cũng chỉ tin ở sự xúc động nội tâm, phục tùng nỗi cháy bỏng trong sâu thẳm tâm hồn, không cưỡng lại những cảm hứng điên cuồng, sùng bái mọi dục vọng, tận tình giao lưu với mọi cuồng vui của cuộc đời bao gồm cao trào giới tính, đồng thời kính nhi viễn chi đối với tác phong nịnh hót hời hợt tiểu thị dân, côn đồ”. Những câu bộc bạch loại đó nằm rải rác đây đó trong các trang sách; người ta có thể đồng tình hay phản đối, song phải nhận là chúng được nói ra thành thật và chính chúng tạo nên một phần lớn sức lôi cuốn của những trang sách.

Làm nền cho mọi sinh hoạt của lớp trẻ ở đây là một xã hội với bộ mặt thực sự hiện đại. Con người lẫn lộn giữa tiện nghi vật chất, các loại rượu, các loại chất kích thích. Họ nói chuyện với nhau trực tiếp thì ít mà qua điện thoại cầm tay thì nhiều. Nơi làm việc của họ là các loại nhà hàng, trên cái nền nhạc gấp gáp lấy ra từ các loại băng đĩa mới nhập từ Anh Mỹ. Một chi tiết có vẻ nhỏ nhưng không nên bỏ qua, ấy là trong các thiên truyện bạn đọc sẽ đọc sau đây, truyện nào cũng thấy có một nhân vật Tây phương khi thì da đen khi thì da trắng khi thì người Pháp khi người Hà Lan (trong một tác phẩm quan trọng khác của tác giả mang tên “Cục cưng Thượng Hải”, nữ nhân vật chính cũng như con lắc dao động giữa một bạn nam người Trung Hoa là Thiên Thiên và một người đàn ông Đức có tên là Mark). Văn minh phương Tây như vậy đã trở thành một bộ phận của đời sống mọi người dân bình thường. Ai người có thói quen co mình lại trong

tư duy cũ chắc tự hỏi thế thì nếp sống Trung Hoa đã ổn định từ ngàn đời có bị đe dọa? Nhưng những người ấy đã lo quá xa. Vốn từ thời trung đại đã có sự giao lưu rộng rãi với cả thế giới, giờ đây văn minh Trung Hoa lại đang tiếp tục làm giàu cho bản sắc của mình bằng những cuộc đối thoại thông minh với mọi nền văn minh khác, trước hết là văn minh Tây phương, và lớp người trẻ tuổi của đất nước đang tận dụng cơ hội đó như một phương tiện để qua người mà hiểu mình, tìm ở người khác cái mình chưa có, trước tiên là để nhận thức, để tận hưởng cuộc sống. Nhà văn ở đây không làm gì khác hơn là ghi nhận miêu tả cái điều mà xã hội đã chấp nhận.

Lớp người đứng tuổi lại cũng thường cho rằng tự do sẽ làm cho lớp trẻ hư hỏng. Với các nhân vật của Vệ Tuệ, câu chuyện tự do không mang một ý nghĩa chật hẹp như vậy. Ví dụ như trong vấn đề tình dục. Đó là cái tự do đơn giản, lâu đời, được hiểu một cách trần trụi mà lại dễ bị hiểu sai, giải thích sai, tức dễ bị tha hóa nhất, song chính vì thế lại càng có sức lôi cuốn con người. Trong một số tiểu thuyết Trung Quốc được dịch và in ra tiếng Việt gần đây như “Đàn ông một nửa là đàn bà” của Trương Hiền Lượng, “Phế đô” của Giả Bình Ao, “Báu vật của đời” của Mạc Ngôn, “Linh Sơn” của Cao Hành Kiện, các nhà văn gần như đồng thời cùng nhận ra một sự thực: càng vào những lúc tinh thần tự tưởng của con người bị dồn nén và những xã hội xô đẩy như muốn đè bẹp mỗi cá nhân thì họ càng muốn tìm tới cái tự do bản năng kia, để trước tiên là tạo một thế quân bình cho sự sống, sau nữa cũng là một cách để tự khẳng định rằng mình có thể bất chấp mọi thách thức. Vệ Tuệ và lớp nhà văn trẻ đến với các vấn đề này lại còn hồn nhiên hơn nữa. Những cuộc truy hoan chỉ là một

phần đời sống tự nhiên của họ và sở dĩ họ muốn nói thật to lên cho mọi người biết chuyện ấy chẳng qua chỉ là muốn trêu người, muốn tỏ ra là mình có thể phớt lờ trước mọi thành kiến cấm đoán cổ lỗ. Dù có nhiều trang tả cảnh làm tình, song không thể nói những trang truyện ở đây mang tính cách khiêu dâm. Trong con mắt của lớp trẻ (theo tiêu chuẩn cũ) thực ra không có gì quan trọng. Điều khiến họ bận tâm là được sống theo ý mình. Mặc dầu vậy, họ không bao giờ rơi vào hưởng lạc thuần túy mà vẫn làm việc như điên. Tâm trí họ không ngớt bị dày vò bởi những vấn đề mang ý nghĩa nhân bản. Làm sao để biết thực ra mình là thế nào, mình có thể trở thành một con người thế nào? Nên sống sao cho phải? Đâu là hạnh phúc đâu là bất hạnh?... Cũng như các thế hệ trước những câu hỏi muôn đời ấy cũng luôn ám ảnh họ hành hạ họ, và bởi họ đã nghĩ về chúng một cách nghiêm chỉnh, nên không thể nói là họ tầm thường chút nào. Nên coi là điều mừng chứ làm sao lại nở lòng lên án, chê trách, đê nẹt họ nếu như câu trả lời của họ khác hẳn câu trả lời của cha anh ngày trước?

Theo một số tài liệu thì Vệ Tuệ sinh vào đầu những năm bảy mươi thế kỷ XX, tức thuộc loại thanh niên cùng lớn lên với những đổi thay của Trung Quốc trong những thập niên cuối cùng của thế kỷ XX. Có vẻ như cũng giống như trường hợp F.Sagan mà phần trên đã nhắc, người thanh niên này đi vào văn học theo cái lối nhân tiện thì thử cầm bút một phen và chính do chỗ không biết sợ là gì mà lại có được tiếng nói riêng trong văn học. Không phải ngẫu nhiên, trong một cơn say sưa, Vệ Tuệ có lần tự thú: “Khát vọng của tôi gần như lý do tồn tại của tôi là làm cho thành phố nổ tung như một trận pháo hoa” (ý muốn nói buộc tất cả mọi người phải đọc mình phải nói đến mình).

Ước ao ấy của tác giả đã được đền đáp với cuốn sách gây nhiều tiếng ồn “Cực cung Thượng Hải”. Thông thường sau một thành công như vậy, một tác giả trẻ liền được giới sáng tác chuyên nghiệp chào đón và bản thân người ấy cũng tự nguyện gia nhập hàng ngũ những người cầm bút, bằng lòng chấp nhận những lễ thói trong nghề để chuẩn bị có “những bước tiến mới”. Về phần mình, Vệ Tuệ vẫn như một thứ cây đại giữa đồng, chỉ mãi mê viết và lo sống với bạn đọc hơn là lo sống với những người cùng giới. Một điều thú vị không kém là không phải trong tiểu thuyết đầu tay ấy mà cả trong những chuyện vừa truyện ngắn viết tiếp về sau, tác giả vẫn có lối viết tự thuật một cách cố ý, dù cho nữ nhân vật chính đổi tên khác khai thác cuộc đời người ấy theo những khía cạnh khác (ví như trường hợp thiên truyện mang tên “Ngải Hạ” sau đây bạn đọc sẽ đọc) thì vẫn có những chỗ cây bút trẻ này cố ý hé cho bạn đọc thấy rằng nhân vật trong sách với chính mình chỉ là một. Không định trở tài miêu tả hay kể chuyện, lại càng không định làm gương cho ai hoặc góp phần vào việc giáo huấn ai..., thực ra ở người nữ thanh niên này chỉ có một bản khoăn duy nhất là viết ra buộc mọi người phải đọc. Qua những trang viết xây dựng nên hình ảnh của mình trong lòng xã hội. Làm cho mọi người biết mình nổi tiếng và độc đáo đã rồi người ta sẽ mua sách mình viết. Và thích tạo ra một sự chào đón mang tính cách bùng nổ. Các cuốn sách của Vệ Tuệ do đó có cách đến với bạn đọc tương tự như hồi ký của các cô đào xi-nê, các ca sĩ, hoa hậu người mẫu, cầu thủ bóng đá nổi tiếng thường trở thành sách bán chạy ở các nước Âu Mỹ. Đọc sách người ta không cảm thấy được trò chuyện với một nhà văn mà chỉ cảm thấy như được tiếp xúc với một con người, còn sau đây người đó sẽ viết lách ra sao có trở thành văn sĩ lớn hay

không, không cần biết và đương sự cũng không muốn cho chúng ta biết. Nhưng như thế tưởng cũng đã là quá đủ. Trong hoàn cảnh mà các giá trị thường xuyên chao đảo như xã hội hiện đại đã có một tiếng nói cất lên và chúng ta tìm thấy trong tiếng nói ấy nhiều sự đồng cảm.

Vương Trí Nhàn

Điên Cuồng Như Vệ Tuệ

(lời tựa của tác giả)
BÔNG HỒNG CHUNG

Tôi thường viết trong tiếng hát rất hay nhưng mang tính hủy diệt của Kurt Cobain, viết những chữ hay, rất hay, để tôi và bạn bè của tôi phân biệt với những người tương tự như tôi, viết những chữ như đóa hoa bí ẩn, là đóa hoa bí ẩn.

Có lúc tôi cũng nghe dạ khúc của Mozart và ca kịch Italia, âm nhạc đẹp và buồn làm xúc động linh cảm tôi, làm cho chữ nghĩa của tôi có cánh như Thiên sứ, trong sạch, không dung tục. Tất nhiên, cũng có lúc không ra gì.

Tốt nghiệp trường Đại học Phục Đán, những nhược điểm vốn có ở người được giáo dục hoàn thiện và chính thống đôi khi cũng làm trở ngại tôi, trong khi viết tôi thường quên đi một số điều, để có thể nghiệm sự xung động nhất của bản năng, tình cảm trong sáng, triết lý giản đơn. Tất cả những điều đó đều rất khó khăn.

Tôi theo đuổi phong cách viết văn hò hét và đẹp tái sinh từ trong huyết mộ. Đến nay, những người lớn tiếng nguyên rửa tôi đã cho tôi dừng khí tỉnh táo. Tôi là một cô gái có khả năng viết văn, tôi không hiểu điều đó có phải là hạnh phúc của tôi hay không nhưng sự thực viết văn đã cho tôi giấc mơ có thể ẩn náu. Nhiều buổi chiều nắng gắt, nhưng trong phòng rất âm u lạnh lẽo, rèm cửa sổ khẽ lay động, nhiều đêm không tình ái, ăn hoa quả và hút thuốc, tôi vào ẩn náu trong giấc mơ ấy.

Tôi yêu quý mọi sự vật thời thượng và tiên phong cũng đủ hứng thú

và khả năng để quan tâm đến chúng. Có thể chẳng, tôi làm một con sâu nhỏ, chui vào đầu óc lớp người trẻ tuổi thời thượng, chui vào bụng mọi xao động và điên cuồng của khát khao như chui vào trái táo vậy. Tôi sẽ ca hát vì họ.

Tôi có nhiều khó khăn, càng nhiều hơn là những trở ngại tự bản thân. Nhiều lúc tôi đeo cái kính đen đẹp, ngồi ngẩn ngơ trước máy tính, lòng bàn tay ẩm mồ hôi. Tôi gọi điện thoại cho Vi Vi, bảo tôi có chuyện muốn nói nhưng không nói được, tôi muốn viết nhưng không viết nổi. Nó bảo tôi, nói đi, nói đi, nói ra sẽ không bị nói lắp, viết đi, viết đi, viết ra có thể bay bổng, điên cuồng viết, điên cuồng như Vệ Tuệ. Tôi rất vui vì có người bạn như thế. Tôi biết ơn những người đã cổ vũ tôi, tất nhiên quan trọng nhất là sự giúp đỡ của bố mẹ, mọi người bảo viết văn không phải là nghề hay, nhưng mọi người đều yêu thương tôi.

Tôi không thích bàn bạc về sáng tác, điều đó làm tôi cảm thấy sợ hãi và mất tự tin. Từ nhỏ tôi không phải là đứa bé thích dọn dẹp nhà cửa, cũng vậy, khi bàn đến sáng tác, tâm trạng tôi thường rối bời bời trong lòng khát khao và lo lắng không yên.

Có người viết văn vì những điều thầm kín trong cuộc sống, có người không phải thế. Khi tôi xem xét chữ nghĩa và câu chuyện của tôi bằng cảm giác choáng váng hoa mắt của số phận, tôi có dự cảm được bay bổng. Có thể là, để tác phẩm của tôi đến với xã hội, đến với mọi người, vâng, làm một bông hồng chung.

Điên Cuồng Như Vệ Tuệ

Chương I TIẾNG KÊU CỦA BƯỚM BƯỚM Tặng JUDE

Ngoài cửa sổ trời mưa liên miên, báo và đài đưa tin đây là hiện tượng El Nino kỳ lạ cả trăm năm nay mới thấy. Mùi ẩm mốc thấm đẫm da thịt, đầu tóc. Phần mềm nhất của thành phố vào lúc này đang lở loét.

Tôi mặc rất ít áo, chân dẫm đất đứng trước tấm gương lớn, hút điều thuốc đầu tiên kể từ hai tháng sau ngày cai nghiện. Làn khói xanh như móng vuốt mèo đang từ từ bò lên mặt, lên mắt, một sợi dây mỏng manh quấn lấy người tôi. Tôi nhìn vào nơi sâu thẳm nhất trên

tám gương sáng loáng, ẩn hiện một khuôn mặt như ngôi sao trong đêm lạnh. Khuôn mặt của cô gái ấy.

I

Tối 14 tháng 2, bar Blues tổ chức liên hoan “Thiên đường người yêu”. Tôi và Bì Bì lấy đất làm buổi liên hoan chia tay nhau. Ngồi trên taxi, chúng tôi ngắm cảnh phố phường đầy hoa tươi và ánh đèn nê-ông cùng với phong cách sân khấu lướt nhanh ngoài cửa xe. Buổi tối của “Ngày tình yêu” thật đậm hương sắc, nhưng chúng tôi lại ngửi thấy mùi bốc lên từ những huyết mệ. Đúng thế, tối hôm nay chúng tôi cùng nắm tay nhau đưa tang cuộc tình ma-ra-tông kéo dài năm năm. Thời gian, địa điểm và phương thức chúng tôi chọn không giống bất cứ ai, nhưng câu chuyện của chúng tôi phát triển không thoát khỏi kịch bản vô hình đã định sẵn.

Bì Bì là một thương nhân không mấy thành công. Anh ta đã từng buôn vật liệu xây dựng, đồ chơi trẻ con, buôn lậu ô tô, chặn đệm... Còn tôi là một diễn viên cá thể bất đắc chí. Tốt nghiệp ở trường Nghệ thuật sân khấu, từng sắm vai người yêu ít lộ mặt hoặc những cô bảo mẫu chỉ nói chừng bốn năm câu gì đó trong các phim truyền hình loại hai, cũng đã từng vào vai chính, một họa sĩ thiết kế thời trang rơi vào vòng xoáy tình yêu tam giác với lời than thở “lòng tôi rối như tơ vò” trong một bộ phim chẳng ai nhắc đến. Đạo diễn của bộ phim là người yêu của tôi hồi đó, anh ta rất thích tôi tô son trầm và mắt xanh, giống như các cung phi Ả-rập thất sủng. Trong một buổi liên hoan mừng sinh nhật, một người bạn của nhà đạo diễn vốn là bạn học thời hai người còn học tiểu học, rất có cảm tình với tôi, tôi cũng có ấn tượng đặc biệt với anh này, anh ta như cái bóng nhà đạo diễn người yêu tôi đảo ngược trong gương, ấy là tôi muốn nói đến sự khác biệt trong tính cách hai người. Bì Bì trầm mặc, khác với anh bạn đạo diễn miệng lưỡi liến thảng ba hoa.

Quen nhau hai tháng chúng tôi sống chung với nhau. Người anh ta cao lớn, trông đẹp mã, ánh mắt mơ hồ khó hiểu, mỗi lần phủ lên người tôi cứ như giấc mộng tái sinh. Trong giấc mộng, anh ta làm tôi quay cuồng, sức mạnh ma quái và những đường cong tuyệt đẹp khiến tâm hồn bay bổng.

Năm năm là một quá trình dài, rất khó mà cũng không đáng để thuật lại. Bì Bì làm những việc không tốt cũng không có gì xấu. Để làm việc, anh ta thường xuyên ăn uống, vui chơi ở đâu đó, có những lúc anh đi Bắc Kinh hoặc Thâm Quyển bàn chuyện làm ăn đem theo cả tôi cùng đi. Trong công chuyện làm ăn, anh ta nhạy cảm, sắc sảo hơn trong cuộc sống thường ngày. Còn tôi, trong năm năm thỉnh

thoảng lại tham gia một bộ phim rách hoặc phô mái tóc đẹp trong một đoạn phim quảng cáo cho một hãng dầu gội đầu nhưng lại chưa được đem chiếu. Trong các buổi liên hoan, tôi đều trang điểm thật bắt mắt, khiêu vũ, uống rượu, có lúc đọc những bài thơ đậm phong cách Đa Đa của một nhà thơ bí mật nào đó. Tôi bắt đầu trở thành một người con gái khác, hành vi có dấu hiệu thời thượng của các nhà nghệ thuật.

Đúng là tôi và Bì Bì đã nảy sinh vấn đề, có thể vấn đề tồn tại từ lâu, nhưng rồi thời gian xô đẩy đến tận cùng. Trong cái vòng gọi là nghệ thuật, tôi bay nhảy bất định như cánh bướm, ở nhà thì không làm nổi một bữa ăn ngon, mọi tâm sức đều dồn cả cho áo quần. Còn anh ta, trên thương trường thì thao thao bất tuyệt, về nhà chỉ im lặng không nói một lời, tưởng đâu phải nộp thuế lời nói.

Chúng tôi như hai đoàn tàu chạy song song, mỗi đoàn tàu chỉ biết chạy trên đường ray của mình. Tuy về mặt “ân ái” hai chúng tôi đạt đến mức hoàn mỹ nhưng chúng tôi không ai muốn nhìn ai. Nếu có ai nói với tôi, trong năm năm chung sống đó, Bì Bì chưa hề yêu tôi, tôi cũng không lấy làm lạ. Anh ta như một cái giếng thần bí, tôi nghĩ chưa bao giờ mình nhìn thấu thế giới nội tâm của anh ta.

Hôm 12 tháng 2 tôi đề xuất chia tay, ngày 13 anh ta đồng ý và chấp nhận đề nghị của tôi. Bây giờ chúng tôi có mặt ở trong liên hoan “Thiên đường người yêu” của bar Blues trang hoàng rực rỡ, cùng chúng tôi hát khúc tưởng niệm sử thi năm năm. Cũng coi đó là hành vi nghệ thuật.

Trong nhà hàng, nhiều đôi bạn tình đang dựa sát vào nhau dạo bước trong nhà hàng. Cũng có những bạn trẻ ngồi hút thuốc, uống bia một mình, tỏ vẻ không quan tâm đến chung quanh. Máy hát phát ra bài Never Mind, những âm thanh hỗn tạp ồn ào khiến khuôn mặt mọi người hiện vẻ hưng phấn dị thường, khí thế nhưng lại rất mềm mại, ẩm ướt, lóng lánh như nước.

Tôi với Bì Bì chỉ tìm được một cái bàn trống sát cạnh thùng loa, phía bên kia thùng loa là khoảng trống có thể khiêu vũ. Anh chàng Tiết, chủ nhà hàng từ phía bên kia quầy, ngược cái đầu lên, trông thấy chúng tôi, cười hì hì đi tới.

Tiết là bạn học của tôi hồi còn ở Học viện sân khấu, nổi tiếng toàn trường vì chúng đồng tính luyến ái, nhưng bây giờ đã lấy một nữ họa sĩ hơn anh ta sáu tuổi và mở nhà hàng đẹp để này. Tuy mới gặp Bì Bì vài lần, tính trầm mặc của Bì Bì đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Tiết. Cứ như Tiết nói, quan hệ giữa tôi và Bì Bì như quan hệ giữa cái nút và cái chai. Cách ví dụ ấy cũng rất mơ hồ nhưng đậm “sắc dục”

khiến mọi người vui vui, ai nghe thấy cũng bật cười. Còn Bì Bì thì không có cảm tình với bất cứ người bạn nào của tôi.

Tiết đặt tay lên vai tôi, hỏi uống gì, tôi gọi một chai champagne. Tôi nay chúc mừng mà! Tôi lắc lư theo tiếng nhạc, cười vô cớ, tưởng đâu không còn quản nổi đầu lười mình. Cái gì? Tiết ghé sát vào tôi. Không, nhân đó tôi hôn vào mặt anh ta và nói mình chấm dứt quan hệ với Bì Bì.

Bì Bì ngồi im lặng không nhúc nhích ở phía bên kia bàn, thỉnh thoảng lại nhìn cô bé gầy gò đang khiêu vũ. Cô gái mặc áo đen bó sát người, cái quần bó rộng thùng thình như bao tải và khoét thùng ở đầu gối, đầu tóc rối bù được nhuộm đỏ.

Cô gái khiêu vũ cũng rất kỳ lạ, trông cứ như đuổi ruồi, đuổi muỗi trong không trung. Ai cũng thấy có cảm giác mệt mỏi, cứ lo cho cô gái ngất đi bất cứ lúc nào. Nhưng cô gái không có biểu hiện gì sắp ngất, chẳng những thế, cô ta càng nhảy càng hăng hái, toàn thân uốn éo giống như con cá thồn bơi đang uốn mình trong dòng nước chảy xiết, thỉnh thoảng cô ta còn kêu ré lên.

Lát sau, sàn nhảy chỉ còn một mình cô ta. Cánh con trai uống say, học theo các ngôi sao ca nhạc nhảy nhót cuồng loạn đứng cạnh đấy la hét ầm ỹ: cô em, cho anh vỗ hông nhé, cô em, cho anh sờ tim nào, cô em, bay với anh đi!

Cả bar say sưa, sóng sánh. Tưởng đâu mắt mỗi người như được phủ lớp kính, mùi cơ thể hỗn độn bốc lên từ những mái tóc. “Thiên đường người yêu” giống như mảnh vườn ươm khổng lồ được ủ bằng những chất mục nát, dưới đó là nước đen và lũ côn trùng giao phối và chết chóc.

Tôi và Bì Bì mỗi người ôm một cốc lớn champagne, uống ừng ực. Cặp mắt nửa tỉnh nửa say của anh ta trong bóng tối trông thật trẻ trung, anh ta mỉm cười dịu dàng với tôi, tôi thấm đẫm rượu biến thành hoa đào long lanh trong mắt anh ta. Vào lúc này chúng tôi trở nên tỉnh táo. Rất nhiều cặp tình nhân vào khoảnh khắc chia tay mới thấy thật sự yêu nhau, đó là một trong những hài kịch của cuộc sống. Chúng tôi khiêu vũ, chúng tôi hôn nhau, làn sóng âm thanh ồn ào bên tai và mùi hương động thú vật đang nhận chìm chúng tôi, nỗi thèm khát sâu kín nhất của cơ thể bỗng tỉnh lại trong cơn ngái ngủ. Những cuồng loạn như ngày tận số và mỗi một ký ức giữa chúng tôi trong năm năm qua đang kích thích da thịt và tuyến nước mắt, tôi phát hiện mình đang khóc, dòng nước mắt như ánh sáng linh thiêng của thiên sứ cứu vớt tôi, không để tôi rơi vào vòng tròn của một cô gái thành thị không tình không ái.

Nước mắt cũng gây xúc động cho Bì Bì, và đến khi chúng tôi trốn vào buồng vệ sinh làm tình với nhau, anh vẫn khe khẽ gọi tên tôi. Tấm gương bắn thủy sau lưng tôi lay động bóng da thịt mềm mại, gương mờ dần, từng mảnh thủy tinh rơi dần xuống cùng thời điểm hoàn mỹ của nhục thể, tiếng vang chói tai, tiếng kêu thất thanh, tình yêu của chúng mình vượt qua bến mê nhà vệ sinh. Đó là câu cuối cùng anh nói bên tai tôi, tôi mơ hồ nghe thấy.

Bỗng cửa bật tung.

Chúng tôi vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn cô gái đang đứng lặng yên ở cửa. Ánh mắt cô gái dừng lại vài giây trên mặt tôi, rồi cô nhún vai, quay đi và đóng sập cửa lại.

Bì Bì vừa chỉnh lại áo quần, vừa tự trách mình không cài cửa. Tôi thì cười khúc khích. Cô gái ấy là Punk, vừa khiêu vũ một mình ngoài kia, cô gái xuất hiện đúng lúc giống như một viên đạn nhỏ, “đoàng” một phát, chính thức tuyên bố kết thúc cuộc vui. Cuộc họp mặt của tôi và Bì Bì theo đó có thêm sức sống, không như thông thường.

Điên Cuồng Như Vệ Tuệ

Chương II

Wilde (Nhà văn Anh, theo chủ nghĩa duy mỹ, một trong những người khởi xướng thuyết “nghệ thuật vì nghệ thuật”), con người tao nhã, chịu nhiều dày vò, nói một câu khiến mọi người tỉnh ngộ, tình yêu không biên giới, biến người con gái như bãi hoang tàn với cuộc hôn nhân vô vọng, trở thành một đài kỷ niệm công cộng. Nếu phải lựa chọn giữa đồng hoang tàn và đài kỷ niệm, với tôi là một việc khó khăn, có thể cả hai cùng tồn tại hoặc xóa bỏ tất cả mới là hành động sáng suốt. Hiện tại tôi đứng giữa đồng phế thải và đài kỷ niệm, như con cá tìm lại vùng nước thích hợp.

Sau ngày dọn ra khỏi căn hộ sang trọng của Bì Bì ở đường Hoài Hải Tây, được Tiết giới thiệu, tôi thuê một căn hộ vừa túi tiền. Nơi ở mới gần nhà thờ Từ Gia Hối, không xa ga tàu điện ngầm. Được chủ nhà đồng ý, tôi bắt đầu trang trí căn hộ theo phong cách xưa, giống như Thượng Hải cách đây ba chục năm.

Trước hết, tường dán giấy màu xanh ngọc, cái giường lò xo trải khăn vải thô màu xanh có in hoa, bông sát nền nhà. Trông xa hoa nhưng xưa cũ. Thảm trải nền nhà tôi chọn màu đỏ thẫm như màu cánh hoa

hồng, cũng giống màu môi mỗi khi thèm muốn. Trên đầu giường tôi treo tấm da cáo Bì Bì tặng tôi trước đây. Tôi như mụ phù thủy rừng sâu sống trong hang ổ cổ xưa, diễm tình, kín đáo. Đồng thời, dự cảm mơ hồ về những việc sẽ xảy ra trong căn hộ này, thỉnh thoảng lại hiện lên trong tâm thức tôi.

III

Trời rất đẹp. Trời xanh, dù hơi bị bẩn. Cỏ cây trong vườn hoa giữa phố rực rỡ dưới nắng vàng. Một đàn bồ câu thỉnh thoảng bay lướt nhanh qua mái nhà thờ, để lại những vết trắng trong không trung. Có một thời gian tôi không tham gia đóng những phim nát ấy nữa. Trong tài khoản vẫn còn đủ tiền dùng. Lúc này, tâm trạng tôi rất thanh thản, đi đường tứ chi có thể duỗi thẳng. Chỉ một quãng là đến ga tàu điện ngầm.

Trước bậc thang cửa ga, một đám người đứng xúm đông xúm đỏ, ngó vào thì thấy một người đàn bà trung niên béo mập túm tóc cô gái, còn cô gái cũng không kém, cứ đá lia lịa vào bụng bà kia. Trông cô gái rất quen, mái tóc ngắn đến tai rối bời, mặt tái, áo quần đen bó sát người, chân đi “sục” đế cao, da nâu bạc màu. Tôi đã gặp cô ta trong buổi liên hoan “Thiên đường người yêu” ở nhà hàng Blues, cô gái khiêu vũ với những động tác kỳ quái, lại xông vào nhà vệ sinh làm tỉnh giấc mộng giữa tôi và Bì Bì.

Tôi vội chen vào, đứng chắn ngang giữa họ, nhìn thẳng vào hai người lớn tuổi, quát lớn, không được đánh nữa, hai người lớn mà đánh một cô gái, có việc gì nào? Người đàn ông và người đàn bà lớn tuổi nhìn tôi, lăm bà lăm bầm điều gì đó rồi phúi áo quần, bỏ đi. Tôi quay lại, thấy cô gái đang nhìn tôi. Rất nhanh, cả hai chúng tôi cùng cười, cười ngật cười nghèo mà chẳng hiểu vì sao. Sau đó, chúng tôi vào uống nước chanh, ăn kem trong quán giải khát dưới ga tàu điện ngầm.

Sau lần ấy, miêu tả lại cảm giác lúc đó Chu Định dùng từ “vờ quyết liệt” để hình dung tôi xả thân giúp nó. Sự thực thì trực giác của nó không đúng, tuy nó là người con gái nhạy cảm, thông minh. Nhưng cuộc đánh lộn có tính sân khấu ấy cũng đang ẩn náu một loạt sự việc khó tránh đối với nó. Có thể nhiều lúc biết chuyện ở đâu, nhưng khó mà tránh nổi.

Hôm ấy, chúng tôi ngồi trong quán giải khát bình dân, thấy việc tôi và nó quen nhau có gì đó khác lạ. Chúng tôi nói đủ thứ chuyện, chốc chốc lại thờ dài hoặc cười vô cớ. Nói đến chuyện đánh nhau vừa rồi lại càng vui hơn. Hai người đứng tuổi kia đụng vào người nó nhưng lại vắng thêm một câu “đồ gà hoang”. Thế là Chu Định lập tức ngăn

họ lại, buộc phải xin lỗi. Kết quả sự việc diễn biến như vừa rồi. Bụng bà ta cứng quá, đá vào như đã lên bức tường, bà ta không sao, nhưng chân em đau lắm! Nó chửi tục một tiếng rồi phá lên cười. Tôi hỏi nó ở đâu, nó lắc đầu, đáp không cố định.

Qua câu chuyện ngắn gọn, tôi có thể hiểu phần nào về nó. Mẹ là một thanh niên trí thức về nông thôn thời nọ, lấy ông chồng nát rượu rồi ở lại Cáp Nhĩ Tân. Năm nó mười tuổi thì bố mẹ ly hôn, một mình được đưa về gửi bà ngoại ở Thượng Hải. Một hôm, bà ngoại đang ngồi trong nhà vệ sinh hút thuốc Đại Tiền Môn mà bà vẫn thích, bỗng bà ngã vật ra như bao thóc, thế rồi chết. Nó vào học hai năm ở trường đào tạo y tá, thực tập một tháng trong khoa sản “máu me đầm đìa”, rồi đột ngột bỏ việc bởi cảm thấy làm y tá khoa sản chỉ cách địa ngục một bước. Nó vào làm nhân viên phục vụ quán bar, soát vé trong các nhạc hội tầm tầm, làm hướng dẫn viên du lịch một tháng, ngày nào cũng dẫn một đoàn ông già, bà già người nước ngoài đi dạo phố, đi các đền chùa. Thậm chí nó còn viết cả thơ, có một bài được đăng trên một tờ báo lá cải của thành phố. Nó cũng không còn nhớ tên tờ báo, hình như báo của ngành bưu điện hoặc đường sắt gì đó, dầu sao thì tác phẩm đầu tay đã được đăng báo cũng là việc được an ủi. Mặt khác, nó phải dùi ồ luôn luôn, giống như một con chuột chũi không biết đi. Ở trong nhà giúp ba tháng, hoặc nhận làm tạp vụ như lau nhà, giặt quần áo cho ai đó đổi lại được ngủ ở phòng khách. Lúc khốn đốn nhất phải ngủ trên ghế băng phòng đợi tàu hoặc ngủ ở lớp học trường y tế.

Tất nhiên, lúc khốn đốn nhất đã qua rồi. Thượng đế mãi mãi cùng ta. Nó nói, rồi rút một điều thuốc trong bao thuốc của tôi và nhanh nhẹn châm lửa.

Tôi xúc động bởi câu chuyện của nó. Nhìn kỹ, nó có một khuôn mặt và hình dáng khó hình dung bởi nó cử động luôn luôn, không thể nói là đẹp, cũng kỳ quặc như những điệu nhảy của nó, rất dễ có ấn tượng.

Em thật đặc biệt, sống có chủ đích. Còn chị chỉ trông vào mấy đồng tiền đóng phim nát, sắm những vai không đâu vào đâu. Chị vẫn nghi ngờ lối sống của mình. Hình như chưa bao giờ suy nghĩ, ấy là chị nói suy nghĩ những điều nghiêm túc của tâm linh. Bỗng tôi bật cười vì những từ ngữ của mình, cô gái cũng cười theo. Tóm lại, hiện thời chị cảm thấy trống vắng, không bạn trai, không sự nghiệp, không sức ép nào. Một hôm, trên tàu điện chị đọc được câu danh ngôn của Hugo, gặp phải điều bất hạnh dễ giữ yên lòng mình hơn là gặp điều may mắn, có thể ông đã nói đúng.

Chu Định cười, văng một câu chửi tục (nó có khá nhiều câu tục tĩu, nhưng nói toàn bằng tiếng Anh). Ngừng giây lát, rồi nó nháy mắt với tôi, chị đẹp lắm, lại hiền lành nữa. Tối hôm ấy, tôi mời nó xem một bộ phim không ra sao, nửa chừng chúng tôi bỏ ra ngoài đi uống rượu giết thời gian. Tôi mời nó về nhà tôi chơi. Nó ăn sôcôla, đi tắm (nơi nó ở hiện nay không có bình nấu nước nóng) rồi chào tôi ra về. Trước khi ra về, nó còn hứa đem thơ của nó sáng tác và những đĩa hát mà nó thích đến cho tôi.

Chúng tôi đã trở thành bạn của nhau.

IV

Có lúc tôi nằm trong bóng tối, một mình tận hưởng hương thơm lan toả từ tấm khăn trải giường hoa xanh, những ngón tay của tôi nhẹ vuốt mái tóc đen phủ kín mặt gối, vuốt qua cơ thể tàn tạ đầy ý thơ vào lúc nửa đêm, những mong có được giao lưu bí mật với một người trùm khăn voan (có lẽ là một tôi khác) linh thiêng và thầm kín. Ngón tay chạm vào bộ phận ẩn kín nơi hỗn độn, cũng đồng thời thức tỉnh những ký ức về những việc đã xảy ra.

Tôi nghĩ, không rõ Chu Định như ngôi sao băng lướt nhanh qua cuộc sống của tôi như thế nào.

Nó đột nhiên mất tích là sự thật khách quan, đồng thời cũng gây nên những phản ứng nho nhỏ trong sinh lý của tôi. Thỉnh thoảng tôi cảm thấy bụng mình lạnh giá. Ngày nghỉ định kỳ muộn nửa tháng, hơn nữa đau bụng đi ngoài liên ba hôm, thậm chí cai thuốc được hai tháng.

Những hiện tượng có ý nghĩa ấy khiến thần kinh tôi thêm mất cảm. Tôi dần dần hiểu ra rằng những gì xảy ra chung quanh tôi hoặc chung quanh người khác mà tôi được chứng kiến, đều tiêu tan dần dần trong đời sống, nhưng đó lại là sự tiếp tục kéo dài của cuộc sống.

V

Tôi vẫn nói chuyện, đi dạo phố, xuất hiện trong các buổi liên hoan cùng với Chu Định, giới thiệu nó với bạn bè của tôi. Nó có nhiều người quen là con cái của những thanh niên tri thức nay sống độc thân ở Thượng Hải. Nó gọi bọn họ là chó con, bạn bè tôi có những người là nhà nghệ thuật chân chính và có những kẻ ngụy nghệ thuật. Chúng tôi vẫn trao đổi với nhau về cách nhìn nhận một số người nào đó.

Dần dần tôi phát hiện Chu Định cực kỳ thông minh, không quên bất cứ một mẩu tin nhỏ nào đã đọc trên báo, thuộc lòng như lòng bàn tay giá cả cùng một loại hàng bán ở các cửa hiệu khác nhau (bởi vậy nó

vẫn mua được sữa, áo pull, đĩa CD giá rẻ), nó còn có khả năng đoán biết tâm trạng người khác qua tiếp xúc bên ngoài. Trong khi dẫn khách Nhật Bản, Mỹ đi chơi bờ sông, đền thờ Thành Hoàng, do biết nói tiếng Nhật, tiếng Anh nên nó kiếm được kha khá tiền thưởng. Khuyết điểm của nó là thích uống rượu và mượn hơi men để to tiếng cãi cọ. Một lần, rượu say nó đánh con mèo Ba Tư rất đẹp mà nhà chủ rất quý, ném con vật nhỏ bé vào nhà vệ sinh. Tất nhiên nó bị nhà chủ đuổi thẳng. Không biết chừng, một hôm nào đó nó say rượu sẽ đem mèo quán cùng tã với đứa bé con nhà chủ mới sinh.

Thế là, giữa đêm khuya, tôi bị tiếng đập cửa làm tỉnh giấc, mở cửa, khuôn mặt xinh xắn với nụ cười kỳ lạ nhìn tôi ngọt ngào.

Nó vút bọc đồ xuống đất, ôm chầm lấy tôi. Tôi cảm nhận rõ ràng sức mạnh của đôi cánh tay và nhịp đập khe khẽ của cơ thể nó.

Vậy là trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, nó chính thức lọt vào ở trong không gian riêng biệt của tôi.

Tôi mơ màng trở về giường, nghe thấy tiếng nước xối xả trong nhà tắm, hình như còn có vài tiếng ho, tiếng gì khác nữa. Nhịp thở của tôi chậm lại, gần như không còn. Tôi biết rằng mình đang nằm mơ, đàn kiến lằng xằng chạy đi chạy lại, ghé vào nhau thì thầm điều gì, chúng như đang bận và không biết phải làm thế nào, những trái cây trông rất đẹp mắt nhưng lại ẩn chứa nguy cơ, còn cả hộp diêm và chùm chìa khóa, tất cả hiện lên như chuyện đồng thoại hoặc ngụ ngôn, tồn tại ý nghĩa nào đó, tỉnh dậy sẽ hơi bị đau đầu.

Buổi sáng, khi tôi mở mắt, ánh nắng đã lọt qua rèm, in trên tấm khăn trải giường hoa xanh của tôi. Ngón tay tôi sờ vào ánh nắng, ngón tay tê dại.

Có tiếng thở đều đều ở góc nhà, tôi nhẹ nhàng ngồi dậy. Một khuôn mặt trẻ con đang ngủ say, những đường gân xanh ẩn hiện dưới làn da trắng, cái miệng xinh xắn như miệng trẻ thơ, một màu đỏ bệnh tật, đầu lông mày hơi nhíu lại như không bằng lòng hoặc tức giận điều gì. Nhìn khuôn mặt nó tôi như có niềm vui kỳ lạ.

Chu Địch cũng tỉnh dậy. Không khí yên vui trong hang ổ của tôi bỗng trở nên thô tháp và tùy tiện. Nó đưa đến một đồng băng nhạc linh tinh của các ban nhạc từ hạng cuối đến hạng nhất, chỉ cần nhạc nổi lên là tình cảm cũng trở nên mê ảo. Nó nghe cả trăm, cả ngàn lần vẫn không chán, miệng còn nhai kẹo hoặc hút thuốc lá rẻ tiền. Nhạc bãi rác cộng với kẹo hoặc thuốc lá khiến cuộc sống đầy thất vọng của con người trở nên bay bổng vui tươi; đắm mình trong cảm giác vui tươi, ánh sáng xua tan bóng tối, xua tan thân phận không may, nó sẽ biến thành vị thiên sứ tự do trong trời đất, không khó khăn, không

ưu tư.

Có lúc nhà hàng xóm đến gõ cửa, nó phải điều chỉnh âm thanh nhỏ bớt. Lâu dần, lỗ tai hàng xóm cũng bị nhạc làm tê dại, không còn sang gõ cửa nữa, hoặc trốn trong nhà hát karaoke hoặc làm việc khác. Còn tôi, tôi trở nên yêu cái thứ nhạc quái gở ấy, nó như có chất độc khiến cho con người đau đớn. Lỗi tại tôi cũng được tiếng nhạc âm ỉ an ủi, trao tất cả những lo lắng bồn chồn cho Chu Định làm tiêu tan.

Một hôm, Chu Định phàn nàn không khí căn hộ buồn tẻ quá. Nó đề nghị thay giấy dán tường và khăn trải giường.

Nhưng em không thấy nhả nhận hay sao. Tôi nghiêm túc chỉnh lại thiên kiến của nó.

Em không nói thế, chẳng qua em thấy căn phòng này không có lợi cho sức khỏe, như của ai đó, mơ màng đòi hỏi. Chị nên đi tìm một người bạn trai còn hơn chỉ suy tư. Nó nói với vẻ rất thông minh.

Tôi hiểu ý, có thể nó có lý. Nói đúng ra, tôi vẫn chưa giải thoát khỏi ảo mộng năm năm đằng đẳng kia, thiếu hẳn lòng tin cần thiết ở tình cảm trai gái.

Tôi nghĩ, mình bị những ảnh hưởng không rõ rệt nào đó, hiện tại đang trong tình trạng lãnh đạm, có thể cần phải tích lũy tinh lực, chờ đến cho lúc có bước ngoặt xuất hiện (Có thể trên đời này không có kỳ tích nhưng mọi người vẫn quen chờ đợi).

Để cải thiện không khí nơi ở, Chu Định bò ra nhà để vẽ, rồi treo những bức tranh lên bốn bức tường. Màu sắc rực rỡ của tranh, những biến hình kỳ dị chứng chứng tỏ nó chịu ảnh hưởng của Milo, Tây Ban Nha. Tôi không hiểu lắm những bức tranh kia, nhưng nó cảm thấy bản thân cách thiên tài hội họa chỉ một bước.

Vì sức lực bị phân tán, âm nhạc và thơ ca, lại cả những công việc chết tiệt kia chiếm hết thời gian của tôi. Nó nói, một người trong cuộc đời chỉ có thể làm tốt một công việc, nhưng như thế thì buồn lắm. Em bằng lòng thử mọi việc và cuối cùng không việc nào thành đạt.

Chu Định đòi được vẽ chân dung của tôi, yêu cầu tôi nằm khỏa thân ở sô-pha. Tôi hỏi tại sao không thể che bằng một tấm khăn, nếu không tôi sẽ mất tự nhiên. Nó vẽ rất nhanh, cuối cùng hoàn thành bức tranh dưới mắt tôi là một “người xa lạ”. Đôi mắt uể oải của nó cái, cái cổ thì long lanh, da thịt thì hồng như phấn Babi. Nó cứ khẳng khẳng bảo đó là tôi tình cảm mê hồn, phía dưới bên phải bức tranh là ngày tháng và dòng chữ “Jude tặng Tuệ”. Phía dưới là tiêu đề bức tranh “Bông hồng chung”.

Bông hồng chung, tôi sợ người khác hiểu nhầm.

Nhưng Chu Định vẫn treo bức tranh ở một nơi dễ nhìn thấy nhất, cùng với bức chân dung của tôi là bức chân dung tự họa của nó, có tiêu đề “Tiếng kêu của Bướm bướm”. Ở bức tranh này, nó có cặp mắt xanh, còn có thêm đôi cánh đen, trông giống như con bướm bướm bị găm trên nền màu sắc thẳng thốt bất định.

Những bức tranh treo trên tường màu xanh ngọc, tỏa hương thơm tạo hiệu quả mạnh mẽ, như đột nhiên xuất hiện những ô cửa sổ mở ra một thế giới chưa được biết đến. Căn phòng phảng phất lạnh lẽo xao động, không sợ hãi, không triệu chứng nguy hiểm, chỉ có tứ thơ siêu thực kích thích cột sống của tôi.

Tôi và Chu Định thấp nền, uống rượu, khiêu vũ giữa vòng vây của những bức tranh tìm kiếm bản thân trong hình bóng của nhau. Bóng và bóng quấn vào nhau, chúng tôi tỉnh táo dựa vào nhau.

Chúng tôi định tạm thời xa những việc kiếm tiền. Chúng tôi đều có đủ tiền để sống qua ngày, tất nhiên nó ít hơn tôi, nhưng không sao.

Ăn cơm, hút thuốc, tiền xe cộ chúng tôi đều chi riêng, các khoản khác thì nó sẵn sàng tiếp nhận sự giúp đỡ đầy thiện chí của tôi, ví dụ tiền thuê nhà, tiền điện, nước, khí đốt, nó cũng có thể dùng chung mỹ phẩm, mượn áo quần của tôi, nhưng thực tế nó không đụng đến những thứ đó.

Chị là người đẹp trang nhã, nữ hoàng sắc dục, còn em phải giữ bản chất con nhà nghèo, như vậy giữa chị em mình có sức căng, sức căng, chị hiểu không? Chị có thể giành được sức mạnh của cuộc sống từ trong đó. Nó nói ra những lời đẹp đẽ, vẻ mặt rất hài hước, tỏ rõ triết lý cuộc đời của nó.

Nó thường đưa những vấn đề triết học ra để rèn giũa bản thân, To be or not to be (câu nói nổi tiếng của Hamlet trong vở kịch cùng tên của Shakespeare, có nghĩa: Tồn tại hay không tồn tại), tôi cảm thấy mất phương hướng, cho tôi một lý do, một lý do tồn tại. Nó cứ đi đi lại lại trong tiếng nhạc, mồm lẩm bẩm điều gì, chốc chốc lại ôm choàng lấy tôi. Chị Tuệ, chúng mình phải dựa vào nhau mà sống. Đầu óc nó nhanh chóng chuyển qua những suy tư khác, nó rất quen với những thuật ngữ tâm lý học (Ngoại xạ và nội xạ, chứng tâm thần phân liệt, chứng giam hãm, chứng mất ngủ, chứng ngủ nhiều, liệt dương và lãnh tinh, vân vân), tinh thông những câu danh ngôn về cái chết của các nhà thơ cổ kim, đông tây (nhất là nữ), rất bá phục những từ “màu đen”, “thiên sứ”, “điên cuồng”, nó quyết tâm trước ba mươi tuổi tìm bằng được người yêu chân chính, nếu không tìm được sẽ tự tử vào đúng hôm kỷ niệm sinh nhật lần thứ ba mươi (?)

Nó như con bọ khát nước, thao thao bất tuyệt những ý nghĩ lằng

mạn nhưng rất nguy hiểm khiến tôi dần dần không thể chịu được nổi. Căn hộ của tôi bắt đầu bị nó làm ô nhiễm, khăn trải giường, tường, sàn nhà, thậm chí cả tóc của tôi cũng đượm mùi đen tối.

Tôi cứ yêu cầu nó ngồi yên trên sàn nhà.

Khi tôi nói thế, nó tỏ ra ngượng, đến vỗ nhẹ vào hông tôi. Chì đừng trách em, nó nói. Thế rồi nó vào buồng tắm đóng cửa lại, tắm rất lâu, hoặc là ngồi làm thơ trong đó, những câu thơ đại loại “anh là con cá trong tử cung em”, “bóng đen trên đồng hoang tàn”, “anh là đám mây buồn màu tím”, vân vân.

VI

Qua điện thoại Tiết nói, người ta đang đồn rằng, sự thể hiện trong tình yêu đang có xu thế thay đổi, cậu với cái cô gái tên là Chu Định thế nào, cậu nên nhớ, đồng tính luyến ái đang là hành vi nghệ thuật siêu hạng đấy, tớ cảm thấy cậu không phải là ghen vờ đâu, mà là ghen thật.

Tôi thất thanh chửi cậu ta một thôi một hồi. Cậu ta lúc nào cũng muốn trêu chọc tôi. Tôi với cậu ta làm bạn với nhau đã bảy tám năm nay, kể từ hồi cùng học ở Học viện sân khấu, về bản chất, cậu ta là người tốt, người cũng sáng sủa, mặt nổi mụn như đám con trai mới lớn, ai trông thấy cũng muốn đưa tay nặn.

Sau đấy, Tiết nói, tối nay nhà hàng Blues có ban nhạc Jazz Nhật Bản biểu diễn, hỏi tôi có đến xem không. Tôi bảo không biết nữa, bởi tôi không thích nhạc Jazz, với lại cũng không nhiệt tình.

Đặt máy xuống, Chu Định từ ngoài về, mặt tươi roi rói, tay ôm một bọc lớn. Nó bảo, vừa đi qua siêu thị đang giảm giá hàng, thế là vào mua một đồng. Nó tỏ vẻ hiểu biết, đồ tất cả những thứ vừa mua xuống nền nhà, đủ các loại băng vệ sinh, có đến một tá giấy vệ sinh cuộn loại mềm (nó có thú riêng về giấy vệ sinh, trong túi lúc nào cũng chuẩn bị để ứng phó với những lúc gặp môi trường bẩn thỉu, đó là ý thích không lấy gì làm bức thiết của nó), còn có cả bánh ngô, khoai rán, sôcôla, một chai rượu hoa quả.

Tôi lo lắng nhìn thời hạn sử dụng in trên túi hàng. Kết quả phát hiện có mấy gói bánh ngô đã quá hạn sử dụng. Nó cau mày, tỏ ý bức vì đã sơ ý mua nhầm.

Tôi mua giúp nó mấy thứ đồ dùng của phụ nữ, nó nhất định nhét tiền vào túi tôi, hỏi tối nay ở đâu, có gì vui không.

Chúng tôi đi tàu điện ngầm rồi chuyển taxi đến nhà hàng Blues. Nó trang điểm phấn son, đầu tóc để kiểu xù, mặc đồ đen như một tiểu yêu. Tôi thì trang điểm một màu vàng, mắt vàng, môi bạc. Tôi như một điệu Jazz trầm bay lượn trong đêm lạnh, với tâm trạng nhát gan

sợ sệt từ chối mọi ôm hôn, giống như vòng tròn số không. Nhưng có lúc với câu khẩu hiệu ấy lại được cảm tình của cả tá con trai. Đó là ánh mắt của thời bệnh hoạn, ngớ ngẩn, không đau ốm cũng rên. Tất nhiên ngoài Chu Địch bạn của tôi. Nó là thiên sứ cặn bã phản văn hóa từ trong cốt tủy.

Tất cả các bar của thành phố đều ở vào một góc tối, hiện rõ bầu không khí múa hát thái bình. Ánh đèn nê-ông xanh của nhà hàng Blues trông xa như con bệnh giang mai ngọt ngào.

Tiết đang lắc lư cái đầu tròn, nói chuyện rất sôi nổi với một anh chàng mặc đồ đen, kẹp tóc. Tôi biết anh chàng này, anh ta là một bầu sô bất lương trong giới nghệ thuật, tham lam, chuyên quyến rũ đám con gái trinh. Nhưng anh ta sớm tìm được chỗ đứng ở hậu trường và nhanh chóng trở thành kẻ giàu có, một ác đồ thông minh, có không biết bao nhiêu tình nhân là diễn viên.

Họ nhìn thấy tôi và cười chào, đồng thời liếc nhìn Chu Địch. Chúng tôi nói với nhau vài ba câu. Anh chàng có bím tóc đã tung ra một tin không hay có liên quan đến nhà đạo diễn, mối tình của tôi trước đây. Hiện tại, nhà đạo diễn đang cai nghiện ở một trung tâm cai nghiện của thành phố. Nghe nói, đây là lần thứ hai anh ra cai nghiện. Tin ấy làm tôi ngạc nhiên. Bởi trong ấn tượng của tôi, đạo diễn kia tinh thần và thể lực rất khỏe khoắn, tập Yoga, ăn uống chừng mực, về mặt nghệ thuật anh ta đang vững chắc tiến lên như một cỗ xe tăng Đức. Tất nhiên, trong cuộc sống hiện tại có nhiều chuyện không logic.

Chúng tôi gọi bia và một đĩa bỏng, Chu Địch vừa rút thuốc lá, vừa châm lửa và quan sát những người chung quanh.

Ở cái bàn gần sân khấu, một tốp người Nhật Bản nói chuyện như cãi nhau, chừng như đó là những nhạc công của ban nhạc Jazz biểu diễn tối nay. Một tốp thanh niên Trung Quốc cùng với nhạc cụ, ngồi quanh cái bàn bên cạnh. Tiết nói, đó là một ban nhạc bí mật tên là “Chó Điên” của Thượng Hải, đến hâm nóng trước khi biểu diễn chính thức.

Nhưng bọn họ không có vẻ gì là chó điên. Tôi tỏ vẻ nghi ngờ.

Có thể điên ở trong con người. Chu Địch vẫn chăm chú đến tốp thanh niên này, bỗng nói xen vào.

Một thanh niên trong số đó, đầu tóc dài rẽ ngôi giữa bắt đầu chú ý đến chúng tôi, anh ta quay lại nhìn. Tôi phát hiện ra ngay đó là một anh chàng đẹp trai, có đôi mắt chết người, dáng vẻ đàng hoàng, bề ngoài lạnh lùng, áo quần cũng đẹp.

Chu Địch bắt đầu lắc lư trên ghế, trời ơi, cổ họng nó ừ ừ điều gì, tưởng đâu như từ trên ghế rơi xuống.

Chó Diên bắt đầu hâm nóng buổi biểu diễn. Theo Chu Diên nói thì, ban nhạc trình diễn cũng, anh chàng đẹp trai kia là cây hát của ban nhạc, tài nghệ cũng chẳng có gì xuất sắc, nhưng trên sân khấu anh tỏ ra có sức hút mạnh mẽ. Bề ngoài của anh khiến nhiều người phải rung động. Dưới ánh đèn, cặp mắt nhìn chênh chếch của anh càng sáng, ướt át, không buồn nhưng có hồn, thoáng bóng mơ mộng. Chu Diên ngồi yên trên ghế, không nháy nhót, khiêu vũ như mọi khi. Nó có vẻ ngẩn ngơ.

Tôi nâng ly rượu dạo bước chung quanh, toàn những khuôn mặt quen thuộc. Bọn họ nhìn cơ thể tôi được bọc trong sắc vàng bằng con mắt động vật hoang dã, rồi họ tên tiếng Anh của tôi: Này, Sab Rina! Này, cái gì đấy! Bọn họ nhìn chuỗi hạt màu xanh ngọc trên cổ hoặc đôi tai bạc của tôi bằng ánh mắt thần thờ.

Chúng tôi mỉm cười không rõ ràng, hờ hững ôm nhau, có những người đem theo máy ảnh chụp vội khi chúng tôi ôm nhau. Ai cũng giả vờ thoải mái, tự nhiên, rất vui vẻ, đẹp như trái táo vườn Địa đàng. Tôi rất hiểu mình không thể tìm được một người tình đẹp để trong đám con trai này. Rất mong nhưng không thể nào tin được, mà cũng chẳng cần thành thật với nhau làm gì.

Khi tôi uống cốc bia thứ năm trong buổi tối nay, một tình cảm ám áp từ bàn chân lan tỏa khắp người, để lại cảm giác ấm nóng nơi bụng tôi. Vào lúc này, tôi lại nhớ đến người vứt bỏ tôi và tôi vứt bỏ, Bì Bì.

Tôi lấy điện thoại di động, ấn số quen thuộc, rồi nín thở chờ đợi.

Nhưng trong máy chỉ có tiếng ồn của sóng điện, không có tín hiệu gì. Rõ ràng anh ra không có mặt trong căn hộ đẹp của anh ta. Tôi không gọi vào máy di động của anh ta nữa, bởi có cái gì yếu đuối đang bao trùm lên tôi.

Tôi ngồi lại bên Chu Diên. Tiếp tục uống bia, lòng trống trải như một bãi hoang.

Chu Diên không để ý đến tôi, nó nhìn anh chàng chủ xưởng như người mất hồn. Thích rồi chứ? Tôi hỏi, đầu lười lấp bắp.

Nó quay lại nhìn tôi, nở nụ cười dịu dàng, lắc đầu rồi gật đầu. Tôi có phần bối rối, nó nói rất thật, em đang mơ, anh ta rất giống người trong mơ, thật đấy. Hề thấy anh ấy em lập tức bị ngộ độc.

Thế thì ra kia nhảy đi. Tôi gợi ý, cảm thấy tay chân mình lạnh giá, không có người nghe điện thoại đang ảnh hưởng đến tình cảm tôi.

Nhưng em sợ em không hợp với khẩu vị của anh ấy. Tiếng nó nói rất rành rọt, người run run, ánh mắt vô cùng phấn chấn như bồ câu vỗ cánh bay.

Ít ra anh ta cũng chú ý đến em đấy. Tôi nói với giọng của người hiểu

biết. Nhưng trong lòng đang có tiếng kêu, đồ nhát gan, em chỉ nói mà không làm.

Được! Chu Định nhìn tôi tỏ ra ngoan ngoãn, đi về phía sân khấu.

Tôi nhìn theo bóng dáng đáng yêu của nó đang rẽ đám đông, giống như một đứa trẻ dũng cảm đi tới giành thứ đồ chơi mà nó thích.

Nó nhảy rất nhiệt tình, không giống với phong cách phô trương tình cảm, nhảy rất mệt nhưng rất thành thực, như cánh bướm đang đập chồn trên tiếng người ồn ào, bay qua ánh sáng màu xanh, vì cái chết vì tình yêu trong ký ức.

Anh chàng đang hát cứ nhìn nó ở trước sân khấu. Lúc này nó đẹp như cánh bướm, diên như con chim.

Nhạc ngừng, anh ta từ trên sân khấu đi xuống, đến trước nó, nó như run lên. Nhưng anh chàng không tỏ ra xúc động, chỉ nói gì đó, hình như khen nó nhảy đẹp.

Chu Định ngồi xuống cạnh anh ta, hai người cùng uống rượu. Hơi men khiến nó tự nhiên hơn, chỉ lát sau tôi đã nghe thấy tiếng cười của nó. Tôi không đến chỗ họ ngồi, vào lúc này tốt nhất đừng quấy rầy họ.

Ban nhạc Jazz của Nhật bắt đầu biểu diễn. Hơi men làm tôi buồn ngủ. Đến lúc tôi nguốc đầu lên thì ban nhạc đã biểu diễn xong. Mà Chu Định thì không còn ở trong bar này nữa, anh chàng ca sĩ kia cũng không thấy đâu. Tôi thấy buồn đến khó có thể chịu đựng nổi, cứ muốn về tắm và đi ngủ một giấc.

Một anh nhạc công Nhật Bản đầu tóc hoa râm đi tới, cột nải lá lơi với tôi vài câu nghe đến buồn nôn. Anh ta mời tôi về khách sạn nơi anh ta ở và hứa sẽ đem tôi đi Nhật, bởi “anh mê em lắm”, “em làm tim anh tan nát”. Tôi cảm thấy những lời tuôn ra từ cửa miệng anh ta khai như bồn nước giải, tôi đổ vào cổ áo anh ta một cốc rượu để anh ta cút đi cho rảnh.

Anh ta nhảy dựng lên, tức giận. Tiết vội chạy tới can ngăn và lau áo cho anh nhạc công Nhật Bản kia.

Bạn say quá rồi. Tiết hòa giải với anh kia rồi tỏ ra bực với tôi.

Tôi làm động tác hôn gió với Tiết, rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi nhà hàng.

Nằm trên giường rồi mà không có cách nào ngủ được, hai viên thuốc ngủ không có tác dụng gì. Vậy là tôi uống thêm thuốc, nghĩ rằng sẽ đi vào giấc mộng sáng mai không biết dậy.

Trong giấc mộng, tôi gặp lại căn phòng quen thuộc, bốn bức tường quanh phòng treo đầy tranh siêu thực, một giọng con gái đọc một bài thơ dài. Những câu thơ màu đen, xao động và đầy mẫn cảm, tiếng người con gái mất hẳn, một đàn bướm trắng như những mảnh giấy

từ các bức tranh bay ra, đậu kín những bức tranh, đẹp mê hồn. Tôi kêu lên, ngồi bật dậy, sô pha trống không, Chu Định vẫn chưa về. Tôi ngủ lại rất nhanh. Lại những giấc mộng nghiền nát tôi. Hình như tôi đang làm tình với một ai đó, người này không có tay chân, cảm giác như là Bì Bì. Trong giấc mộng, tôi liên tục nhìn đồng hồ... Không biết trong bao lâu, bỗng cửa mở. Tôi choàng mở mắt, Chu Định về. Người nó đầy mùi rượu và không khí mới mẻ từ ngoài tràn vào. Mắt nó long lanh, cúi xuống cười với tôi, chào chị buổi sáng.

VII

Sự việc đã qua nửa năm, tôi vẫn thường mơ thấy Chu Định cười và khóc. Tôi vẫn muốn tin nó sống yên ổn ở một vùng quê nào đó, tay ôm mèo (nó đã thay đổi thói ngược đãi súc vật) hoặc ôm con ngồi dưới nắng công viên. Buổi tối, ngồi ngáp dài, xem truyền hình, uống rượu, chung quanh có đến một tá con trai mong được nó để mắt. Ví tiền của nó căng đầy, cơ thể thì thành thực, nhưng lại không tin ở mộng và thơ.

Trước khi ra đi, mẹ nó ở Cáp Nhĩ Tân nhờ người đến nhắn tin, Chu Định tỏ ra hồ hững, lạnh nhạt, tuy đó là tin tốt lành. Mẹ nó buôn gỗ nhiều năm, tích góp được món tiền lớn, bây giờ đang ôm thập tử nhất sinh.

Người đàn bà ốm nằm bệnh viện muốn được gặp con gái lần cuối. Trước đó, Chu Định uống rượu vô độ, tuyệt thực, tắm nước lạnh, cốt để hành hạ tấm thân gầy yếu đang mang thai. Cãi gã người tình cho nó một đứa con rồi bảo không cần nó nữa. Căm giận, tuyệt vọng, sợ hãi làm cuộc sống của nó bị đảo vỡ.

Còn tôi, bởi sự giày vò của nó, tôi cũng đâm quẩn trí. Suốt ngày nghĩ làm thế nào để giải cứu cho nó và làm thế nào để lẩn tránh nó và tìm sự cân bằng bình thường. Giống như quả lắc chần chừ.

Trong ký ức tôi, cuộc sống tự do, tự cấp tự túc của chúng tôi kết thúc ở cuộc tình sai lầm giữa nó với anh chàng đẹp trai kia, và cái tin về người mẹ từ trên trời rơi xuống, không biết có gây xúc động nó không, bỗng nó mất hút kể từ sau khi người khách từ Cáp Nhĩ Tân đến đón và mua sẵn vé máy bay cho nó.

Điều này giống như một giấc mộng. Khi nó bắt đầu bay bổng trong ấm áp mùa xuân, bỗng trở thành hư vô một cách kỳ lạ. Nó giống như một sinh vật kỳ lạ, sống nhờ một thời gian nơi tôi, nay vẫn bám lấy ký ức, bám lấy da thịt tôi.

Nó phân chia ngày và đêm bằng trái tim mình, vẽ lên tình yêu và hận thù của mình bằng sự thơ ngây và bóng đen của bản thân, nó không giống ai, còn tôi cần phải học cách quên.

Tôi phải tiếp tục tìm kiếm sự bình tĩnh và ổn định cuộc sống, phải sống đơn độc một thời gian, để hồi tưởng lại những chi tiết, những rối ren trong chuỗi sự kiện như một tràng pháo trong cuộc sống. Đồng thời để quên đi, đúng thế, quên như mặt đất quên bóng đen bão táp.

VIII

Chu Định gọi anh kia là “Cá Con”

Về bản thân Cá Con, ngay khi bắt đầu tôi có sự mê hoặc không rõ ràng. Với vẻ bề ngoài và phong độ của anh ta, khiến khi nhìn vào anh có gì đó không chân thực. Anh ta như được trộn lẫn trong mê ảo của âm nhạc đa nhân tố: thuần khiết, giả dối, lạnh lùng.

Tối hôm ấy, Chu Định thích anh ta đến mê mết, sau khi uống say, nó nói với người con trai chưa quen biết những lời mộng mị. Nó nói nó yêu anh ta (nhìn vẻ mặt cô gái, anh chàng không tỏ ra mất cảm tình), nó còn nói chưa yêu ai bao giờ, hỏi anh có cười mình không. Nó là một cô gái giản dị, có nhiều hứng thú, rất yêu âm nhạc, thơ, hội họa, tất nhiên không phải là thiên tài, chỉ bình thường thôi, nhiều lúc cảm thấy tự ti bởi rất bình thường, nhưng cuối cùng thấy mình là người con gái tốt, cần có một người yêu, yêu toàn tâm toàn ý, dịu dàng vô tư, khắc cốt ghi xương. Nó đã từng nằm mơ thấy anh ta, đó là sự thật.

Đôi mắt nó long lanh, toàn thân giá lạnh, chốc chốc lại sờ lên miệng mình như sợ nói quá nhiều quá nhanh, không khép miệng lại được. Anh chàng cười với nó, nụ cười của anh ta dịu dàng như ánh trăng, đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của nó, để miêu tả cảm giác lúc bấy giờ với tôi, nó dùng từ “điện giật”. Trước đó, chưa một người con trai nào đụng đến nó, nó như ngất đi. Em thật đáng yêu, Cá Con nói. Sau đó, hai người rời nhà hàng về nhà Cá Con. Nhà rất lớn, đồ dùng rất đẹp. Một cái giường lớn tựa sân băng nhỏ. Nó chú ý đến tấm ảnh hai người chụp chung treo trên tường, một cô gái tóc dài dựa sát vào anh ta, anh ta bảo đó là bạn gái trước đây, hiện tại ở Bắc Kinh, nửa năm nay không thư từ gì. Đừng để ý, chỉ treo thế thôi, quên chưa lấy xuống. Anh ta ôm lấy nó. Nó cũng mặc kệ.

Hai người nằm ở giường không làm gì, nó nói điều ấy ra với vẻ kỳ lạ, bởi nó tin tình yêu chân chính sẽ không nảy sinh sự thèm khát bông bột, cho dù cơ thể nó lúc bấy giờ có cảm giác lạ. Nó đọc hết bài thơ này đến bài thơ khác, những bài thơ tự sáng tác, còn anh kia mở những bản nhạc mà anh ta ưa thích.

Trời sáng, hai người chia tay. Anh ta cúi đầu, trong ánh ban mai tuyệt vời, anh kiếm tìm cặp môi nó. Một cảm giác bay bổng níu lấy nó, đó

là nụ hôn đầu thanh khiết của nó, cảm giác như lờ tuyết ẩm. Nó ngồi trên sàn nhà kể lại với tôi về tình yêu đẹp đột ngột đến, về đẹp bao trùm khuôn mặt. Nhưng tại sao anh ta không lấy tấm ảnh kia xuống, dù anh ta không còn quan hệ gì với người con gái trong ảnh? Tôi tỏ ra nghi ngờ. Ôi, em mặc kệ, anh ta bây giờ là của em rồi. Nó nói với giọng của một người con gái thành thạo. Tôi cảm thấy câu chuyện bắt đầu không mấy tốt đẹp, trực giác của người con gái mách bảo tôi, người con gái mà Chu Định thấy trong tấm ảnh kia chưa hẳn đã ra khỏi cuộc sống của Cá Con. Nhưng anh ấy bảo không yêu nữa. Chu Định nói rất nghiêm túc. Chị Tuệ, gần đây chị có phần thiên kiến, không còn tin gì nữa, tình yêu là thế, không có gì logic cả. Yêu là yêu. Giọng nói của nó rất dịu dàng, coi tôi như một người con gái đang bị tình cảm giày vò, chỉ dẫn cho tôi. Tôi không muốn cãi lại. Nỗi khát khao tình yêu của nó không phải không có liên quan đến những gì nó phải trải qua thời thơ ấu. Nó chưa từng được biết tình yêu của bố mẹ, tuổi thơ đủ đầy, hoàn cảnh ổn định. Hãy tưởng tượng, một cô gái một mình phiêu dạt trên các đường lớn hẻm nhỏ của thành phố Thượng Hải, một người phải mưu sinh bằng những thủ đoạn đơn giản nhất, hít thở bụi bặm trong không khí để lý giải những sai lầm trong cuộc sống, từ trong cái hữu hình phát hiện cái vô hình, dựa vào sự trôi nổi của bản thân để cân bằng, để tìm tình yêu, tìm lý do tồn tại trong môi trường chao đảo, đó là Chu Định, một người con gái đặc biệt, khiến tôi khó hiểu, khiến tôi không yên. Chúng tôi ngồi với nhau trên sàn nhà, đôi môi run rẩy, trách cứ lẫn nhau thiếu chín chắn về nhân sinh quan, quan niệm về giá trị và cách xem xét việc đời, để rồi cảm thấy lo lắng.

IX

Một buổi chiều bình thản, không báo trước một điều gì khác thường. Chu Định đi tìm Cá Con, ban nhạc Chó Điên cùng một ban nhạc bí mật khác tổ chức đá bóng. Còn tôi, ngồi trên cái giường đẹp của mình sửa sang bộ móng tay dài.

Truyền hình đang phát một bộ phim không hay cũng không quá dở, trong phim tôi sắm vai một nữ sinh nói vài ba câu gì đó. Khuôn mặt xinh đẹp của tôi chỉ lướt qua màn ảnh, tôi rất buồn, cảm thấy con đường dẫn đến “ngôi sao” quá xa vời.

Có tiếng chuông điện thoại. Tôi cầm máy lên thì nhận ra tiếng Bì Bì. Tiếng nói sao mà ngọt ngào. Bất giác tim tôi đập mạnh. Sau vài lời

thăm hỏi khách sáo, anh ta im lặng, chừng như có điều gì quan trọng muốn nói. Dựa vào trực giác, và cũng dựa vào hiểu biết qua nhiều năm, tôi dự cảm điều chẳng lành. Đúng là anh ra đấn đo mãi rồi mới nói, ngày mai anh ta cưới vợ.

Nhớ lại. Kỷ xảo chuyển xoay bay lượn của anh ta trên người tôi thật kỳ diệu. Hơn nữa thời gian cũng rất dài.

Dần dà, trong một lần vô cùng rõ ràng, tôi phát hiện mình đã yêu anh. Tình yêu của chúng tôi như linh hồn dưới ngọn bút màu đen tài hoa của bậc đại gia hài hước, chuyên hạ xuống đúng giây phút chúng tôi tin tưởng sâu sắc rằng, quan hệ của chúng tôi đổ vỡ. Cũng vào lúc đó, là cao trào mà chưa hề có bao giờ. Trong căn phòng có mùi ẩm mốc và vị đắng sau trận mưa to. Đường cống thành phố lúc này bị tắc nghẽn bởi bao cao su và thứ dịch thể tanh nồng.

Tôi nằm trên giường nệm trắng, cảm thấy vô cùng thất vọng. Bì Bì ôm chặt lấy tôi, vẫn thoáng dao động ngày mai có cưới hay không, tất nhiên chỉ là dừng khí trong vài giây đồng hồ.

Chúng tôi ôm nhau, nói những lời mộng mị không thực tế trong quan hệ của chúng tôi, đồng thời tôi cũng hiểu cô dâu sẽ là người con gái khác, nên tôi không bị mê hoặc. Cuối cùng anh ta nói “duyên số” khiến tôi buồn nôn.

Tôi mặc áo quần trong tâm trạng rối bời, anh ta đưa tôi ra thang điện của khách sạn. Tôi vẫn không đành chia tay nhưng anh ta còn trăm ngàn việc chuẩn bị cho buổi hôn lễ. Cuối cùng, anh ta mua một cái nhẫn có hình trái tim ở một tiệm vàng gần đấy, tặng tôi làm kỷ niệm. Chúng tôi đi trong dòng người qua lại, ôm hôn nhau ở một ngã tư sáng ánh đèn nê-ông. Lại một lần nữa cơ thể tôi cuồng nhiệt nhưng anh ta nhanh chóng chui vào taxi.

Trước khi lên xe, anh ta còn nắm tay tôi, đây là lần cuối, anh ta nói. Anh ta nói điều ấy với vẻ mặt nghiêm túc, giống như tối hôm 14 tháng 2, sau khi chúng tôi quấn lấy nhau trong nhà vệ sinh của nhà hàng Blues. Cho nên, tôi không tin đây là lần cuối cùng.

X

Hai hôm nay, Chu Định trông đẹp hơn, có tình yêu thúc đẩy, con người như hòn đảo từ trong sương mù dần dần hiện ra. Thậm chí nó còn hứng thú với những thứ như nước hoa, hỏi tôi loại nước hoa nào thích hợp.

Còn tôi, trong tâm trạng uể oải chán chường, cuộc hôn nhân nhanh như chớp của Bì Bì đã trùm bóng đen lên tôi. Chị thật kỳ lạ, rốt cuộc hai người có yêu nhau không? Chu Định hỏi tôi. Chị sống với anh ấy năm năm, trời đất ơi, năm năm, em hỏi có yêu nhau không? Trước

đây không cảm thấy, nhưng từ khi chia tay nhau, chị mới cảm thấy anh ấy có nhiều cái tốt, nhưng em bảo chị lấy anh ấy, chị không thể. Chị không đành lòng.

Điều gì không đành lòng? Cuối cùng chị là người con gái đòi hỏi mạnh mẽ, máu chót là đấy. Mà vùng trộm thì rất thích thú. Nó phân tích thật già dặn. Càng tuyệt vọng càng đạt đến cao trào, chị có xu thế thay đổi rồi.

Thôi đi, tôi nhún vai, không nói nữa.

Chỉ lát sau, Chu Định dọn đi chỗ khác. Nói “dọn” cũng không hẳn, nó vẫn để lại gói đồ chưa mở ra bao giờ, chỉ đem theo ít áo quần đến ở nhà Cá Con. Nó nói, tạm thời thế đã, giữa nó và anh bạn trai phải giữ một khoảng cách, Cá Con thích những người con gái có cá tính mạnh mẽ. Cho nên nó để phần lớn đồ đạc ở nhà tôi, để biểu thị nó không phải là đứa con gái không biết suy nghĩ, xốc nổi như kẹo bông.

Nó để lại cho tôi số điện thoại nơi ở mới. Nhưng chúng tôi vẫn thường gặp nhau ở nhà hàng Blues, Cá Con trở thành ca sĩ chính ở nhà hàng này. Ôi, em mong chị gặp được tình yêu chân chính của người con trai, có cuộc sống tốt đẹp, hạnh phúc như mưa dầm từ trên trời rơi xuống. Trước khi đi, nó nói rất vui vẻ, hết sức lạc quan. Nó chỉ hai bức tranh treo trên tường, bướm bướm và hoa hồng, hai trái tim chúng ta bên nhau. Tôi cười, cười, được lắm, chị em mình sống thật tốt với nhau.

Tôi ôm nó, thế rồi nó đi và xách theo một túi nhỏ.

Căn phòng trở lại yên tĩnh đơn độc, tôi có phần không quen. Có khi tôi đem theo rác rưởi vào giấc mộng. Thật kỳ lạ, thứ âm nhạc huyền ảo dị thường ấy có tác dụng làm cho thần kinh tê dại hơn bất cứ loại thuốc an thần nào.

Khi tôi ở trên giường, những bức tranh của Chu Định treo trên bốn bức tường giống như vẻ mặt của những người nhìn tôi đang mơ, điều này làm tôi cảm thấy ấm lòng. Trong giấc mơ tôi bắt đầu xuất hiện sắc màu ấm áp tươi vui, tưởng như một chuyến du lịch nước ngoài.

Tôi phấn chấn hẳn lên, tin rằng giao thông sẽ được gặt hái, sẽ tìm được một vai nào đó trong đoàn làm phim. Lần này tôi vào vai một mợ hai Thượng Hải những năm ba mươi, là nhân vật nữ thứ tư trong phi, chơi đàn tì bà và hát xướng, được chồng yêu nhưng là người con gái hồng nhan bạc mệnh, bị bà cả ghen ghét, tìm cách hãm hại, cuối cùng phải tự tử.

Câu chuyện chẳng có gì đặc sắc, dự đoán phim đem chiếu truyền

hình cũng sẽ có nhiều người xem. Với tâm trạng vui vẻ và được thù lao kha khá kích thích, tôi diễn rất vất vả, thậm chí phải vào trường nhạc học tỳ bà một tháng.

Đạo diễn là một người miền bắc, cao to, để râu quai nón, nói tiếng phổ thông uốn lười rất mềm. Anh ta thích nói chuyện vui mang màu sắc khêu gợi. Có lần, anh ta gợi ý tìm một nơi nào đó để hai người nói chuyện riêng. Tôi giả câm giả điếc. Cho đến một hôm, nhân lúc vắng người, anh ta từ phía sau ôm lấy tôi. Anh ta rất khỏe, tôi chống cự không nổi (thật ra, anh ta cũng không làm gì đáng ghét), chỉ bốc thơm anh ta, nào là nghệ thuật đạo diễn của anh không giống mọi người, là một đạo diễn có tài. Hình như anh ta rất thích những lời tăng bốc ấy, vẻ mặt rất dịu dàng. Kết quả anh ta chỉ ôm được tôi trước tấm gương hóa trang rồi thôi. Sau lần ấy, anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt khác, cảm thấy tôi rất rắn, rất thông minh.

Từ trường quay về đến nhà, tôi mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn rất khó ngủ. Ngâm mình trong nước nóng, uống bia hoặc rượu hoa quả nhẹ, rượu uống vào, mồ hôi toát ra từ gan bàn chân. Bia lạnh, bụng nóng, tâm tình lạnh, xác thịt nóng.

Tôi nằm trong nước, như trinh nữ trong nước, tay trái nâng ly rượu, tay phải cầm điện thoại di động gọi cho bất cứ người con trai nào mà đầu óc nhớ được. Bắt đầu vẫn là những câu: Anh khỏe không? Đoán xem em là ai nào? Phản ứng của bên kia không giống nhau. Sab Rina thân yêu, anh nhớ em lắm... Đó là loại nhiệt tình. Thế cô là ai? Đó là loại lạnh nhạt. Vớ vẩn! Cúp ngay máy, đó là người bức mình, cho rằng điện thoại quấy rối.

Cuối cùng tôi gọi được đến nhà Bì Bì. Nghe điện là một người con gái, giọng nói dịu dàng. Tôi ngừng giãy lát, phía bên kia cúp máy. Đó là vợ mới cưới của anh ta.

Cú điện thoại làm rối tâm trạng tôi, tiếng người con gái dịu dàng khiến mũi tôi cay nồng, tôi không thể không ghen với cô ta

Điên Cuồng Như Vệ Tuệ

Chương III

Bộ phim đã quay xong, tôi nghỉ ở nhà, xem video hoặc ngủ. Một buổi tối, đã khuya lắm rồi, tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa. Chu Định đột ngột trở về.

Nó vẫn mặc quần đen, tóc buộc túm ra phía sau, tai đeo vòng bạc, trông như con cua, có phần gầy đi, mặt tái. Nó cười với tôi, bảo vừa ở Blues về. Cá Con biểu diễn ở đấy. Đến thăm tôi.

Nó ngồi ở sô-pha, châm thuốc, nháy mắt với tôi, em đói, chị có gì ăn không ?

Tôi lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp thức ăn thập cẩm vừa mua ở siêu thị, rồi rót một ly nước nóng đặt trước mặt nó. Chị tốt quá, như một người mẹ. «Mẹ» cái từ ấy đối với nó như một vùng đất thánh, cho nên tôi thấy kỳ lạ và rất cảm động. Nó ăn rất nhanh, ăn xong rồi nằm xuống sô-pha, thở hắt lên trần nhà. Chị Tuệ, em vay chị ít tiền. Nó nói, dường như cảm thấy ngượng, rồi bỏ sung, em sẽ trả chị, bao giờ em tìm được việc mới.

Tôi hơi ngạc nhiên, trong ấn tượng của tôi, nó như một người Do Thái nhỏ chưa bao giờ tiêu xài, bây giờ lại thiếu tiền, điều này không phải là một điều tốt lành.

Vay tiền không thành vấn đề, tôi nói, những ngày này em sống thế nào ? Tôi tỏ vẻ nghi ngờ, khiến nó không vui, nhưng vẫn nói, nó sắm cho Cá Con ít đồ dùng trong nhà. Những thứ như bộ đồ trà, lọ hoa, ly cốc thủy tinh, không hết bao nhiêu, tôi bảo với nó.

Nó sốt ruột nhìn tôi, thôi thôi, còn phải mua bí mật để hút, thế thì sao nào. Cái thứ ấy khiến tai mẫn cảm hơn, làm âm nhạc thính giác phải nhạy cảm, chị đừng nhìn em như thế. Nó đi đi lại lại như người bị thần kinh. Chị không muốn cho vay thì thôi, em không muốn tranh luận với chị.

Tôi lấy từ ngăn kéo ra một tệp tiền, nó quan sát vẻ mặt tôi, cầm tiền, bỏ vào túi rồi ôm tôi, em biết chị là người bạn duy nhất tin em, em sẽ làm một người con gái tốt, chị đừng mắng em, cũng đừng bỏ mặc em, được không nào ? Nó quấn lấy tôi như một sợi dây leo, tỏ ra mềm yếu không nơi nương tựa.

Tôi nhẹ nhàng gỡ tay nó, cái « thần kinh » của nó lây nhiễm sang tôi, không còn nét cười trên khuôn mặt. Bóng người con trai ấy ẩn hiện trong đầu Chu Định. Tôi chưa bao giờ hình dung cuộc sống của hai người này nhưng ít nhất tôi cũng biết hút Hush là thế nào. Tuy không nghiêm trọng nhưng vì thế mà Chu Định không thể không vay tiền tôi. Nó gọi điện thoại cho Cá Con, bảo tối nay ngủ lại đây, không nói gì đến chuyện vay tiền. Em không muốn để anh ấy biết, nó nói, em yêu anh ấy lắm !

Chu Định nằm trên sô-pha cứ trở mình mãi, tôi cũng không thể ngủ yên. Thế là chúng tôi lấy rượu ra uống, cùng ngồi trên sàn nhà nói chuyện. Nó kể những chuyện của người con trai mà nó yêu, hai

người ăn sôcôla để vào trạng thái vượt vẻ yêu đương, tỉnh dậy trong ánh sáng của màn hình vô tuyến, làm thơ, viết nhạc rồi vẽ bức tranh tương lai dưới tác dụng của Hush và rượu. Nó bảo tấm ảnh chụp chung hai người của anh ta vẫn chưa lấy xuống, nhưng cảm thấy quen với khuôn mặt tươi như hoa quỳ rất cởi mở bên Cá Con, khuôn mặt ấy kích thích khiến nó đạt đến cao trào mãnh liệt hơn. Nó nói những chuyện ấy với vẻ sung sướng bệnh hoạn.

Tôi bảo với nó những kinh nghiệm khi nằm trong bồn tắm gọi điện thoại quá rối, kể chuyện phim ngu xuẩn và vai mợ hai thật thê thảm mà tôi sấm.

Chúng tôi cùng cười, thấy không, thể nào thuật lại sự phẩn chấn tột cùng nhưng khẳng định rằng đã đến tận cùng rồi. Trong khi đối diện và cười vui với Chu Địch, tôi nhận ra không có lý do gì để nói mình hơn hẳn nó, nó chân thành và dũng cảm hơn tôi nhiều. Ít nhất nó đắm mình trong dòng tình yêu với phương thức của chính mình, nó yêu và tự nguyện trả giá. Còn tôi, chưa triệt để đã thất vọng thật sự. Như nghĩ ra điều gì, đột nhiên nó bảo nó có cái gì đó cho tôi. Nó lấy từ trong túi ra một cuộn băng, đây là băng demo do Cá Con và ban nhạc của anh ta mới thu, trong đó là những nhạc phẩm mới vài năm nay. Nó cho cuộn băng vào cassette, tiếng nhạc vang lên, băng thu không tốt, nhưng giai điệu thì hay. Nó thở dài, nhạc hay quá, em rất thích anh ta. Nó hỏi tôi có quen công ty băng đĩa nào không, có thể bàn với công ty nào đó cho phát hành cuộn băng này.

Tôi suy nghĩ rồi lắc đầu. Lát sau nhớ ra, có lần tôi gọi điện thoại quá rối một anh chủ nhiệm kế hoạch của một công ty băng đĩa. Thế thì hôm nào chị với em đến bàn xem sao, nó vui mừng nói, quay đi, nhắm mắt rất hài lòng. Em nói với chị nhé, giọng anh ta tuyệt vời, chỉ cách thiên tài một bước. Mọi đánh giá cao nhất của nó là « chỉ cách thiên tài một bước ».

Trời rạng sáng, chúng tôi đều buồn ngủ, khi tia sáng đầu tiên lọt vào nhà, chúng tôi đã ngủ say...

XII

Chu Địch đi, đem theo cả cuộn băng, sách vở và áo quần, chỉ để lại bức chân dung tự họa trên tường. Bức tranh này và bức chân dung của tôi vẫn treo song song trên tường nơi ở mới của tôi. Tôi nghĩ, nếu sau này tôi viết sách, hai bức tranh sẽ là cảm hứng đầu tiên của tôi đồng thời sẽ cấu thành ý tưởng tiểu thuyết.

Về đêm, nhìn thành phố rực rỡ như biển vui ngoài kia, tôi vẫn thường nhớ lại những gì trước đây. Tôi nghĩ, phải chăng tôi hai mươi lăm tuổi đã già rồi, bởi tôi hay chìm vào hồi tưởng quá khứ. Hoặc tôi vẫn

hư không như xưa, ngày vẫn lặng lẽ nên cảm thấy thất vọng với cuộc sống.

Bạn tôi, Chu Định, như cánh bướm chập chờn trước mắt tôi, chia sẻ niềm vui và bóng tối của đời. Chu Định với những kích thích trừu tượng trở thành một phần cuộc sống trữ tình, từ ngày chúng ta quen nhau, bạn như một thiên sứ vỗ cánh bay đi trong đêm, bạn là dấu hiệu của hư ảo, là cái tồn tại ngoài hiện thực.

XIII

Những ngày tiếp theo vẫn trôi qua trên nền yên tĩnh. Tôi tiếp tục vai diễn, vai mợ hai trong bộ phim ân oán của Thượng Hải xưa, thỉnh thoảng ngồi bó gối cùng đạo diễn nói chuyện tâm tình. Vào lúc này tôi nhận được điện thoại của Bì Bì gọi từ Thâm Quyển. Qua điện thoại, chúng tôi êm ái nói chuyện liền trong hai tiếng đồng hồ, nhưng không hẹn ngày nào gặp nhau. Chu Định tìm được việc ở một quán cà phê, lại đến tìm hỏi tôi vay tiền, tôi biết số tiền kia không bao giờ trở lại. Cá Con bàn với công ty bằng đĩa mà tôi giới thiệu, đang thảo luận thêm với nhà sản xuất. Tiết của nhà hàng Blues gần đây đã ly hôn với cô họa sĩ, nghe nói cô ta sống với một anh sinh viên nào đó. Thành phố vẫn đầy ắp âm thanh và ánh đèn nê-ông không tình yêu, bạn của tôi vẫn mất hút mỗi đêm, như đom đóm tỏa ánh sáng xanh, cuộc sống vẫn ngọt ngào như bài thơ mười bốn câu tồn tại trong tâm mắt và ngoài ý thức.

Tối nay trời oi bức, hình như sắp mưa nhưng vẫn chưa động tĩnh gì. Tôi đang diễn một đoạn gay cấn. Mợ hai lấy tấm khăn của người tình tặng, chuẩn bị thất cổ tự tử. Không hiểu sao tôi không có cảm xúc, không có lấy một giọt nước mắt. Đạo diễn nhiều lần ra lệnh ngừng, anh ta lắc đầu, không vừa ý. Trước đây tôi như cái vôi nước, nhưng lúc cần khóc thì nước mắt chảy như không hãm lại được. Tôi biết mình có lỗi với đạo diễn, có thể vì thời tiết oi bức đến khó chịu.

Thôi được, cô nghỉ một lát, đạo diễn xua tay.

Tôi đang uống một ly nước mát, người phụ trách ánh sáng vào báo có người đến tìm. Chu Định đang đứng ở cửa, mặt nhợt nhạt, mỉm cười, vẫy tay gọi tôi. Chúng tôi tìm một chỗ yên tĩnh ngồi, nó nói tối nay không phải đi làm, đi phố chơi. Đi qua đây vào thăm tôi.

Khỏe không? Tôi hỏi.

Nó nhếch mép, như thế này.

Tôi chú ý ánh mắt nó lửng lơ đập dềnh, lông mi nhú lại. Có chuyện gì không? Tôi hỏi.

Nó lắc đầu, hỏi tôi mấy giờ xong việc. Thật khó nói, em về chỗ chị trước đi, chị cố gắng về sớm. Tôi nói.

Chu Định đi được một lúc thì trời đổ mưa. Mắt tôi đầy nước. Ánh đèn tỏ ra thương xót lòng người. Vừa bấm máy quay, đạo diễn đã vỗ tay, cảnh này như thế là đủ. Đạo diễn nháy mắt tỏ ra hài lòng, cô sẽ nổi tiếng đấy! Ông nói.

Tôi mệt mỏi về đến nhà đã thấy Chu Định khoanh tròn ngủ trên sofa, mặc áo ngủ, trên đầu chồng chơ một cái chai đã hết rượu. Khi tôi tắm xong thì Chu Định đã dậy, mở mắt nhìn lên trần nhà. Tôi cho vào máy hát một đĩa hát và ngồi cạnh nó. Chu Định nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ ngác của một con vật nhỏ, em có mang rồi. Nó nói.

Nó đưa cho tôi xem phiếu xét nghiệm nước tiểu. Tôi giật mình nhìn nó. Về mặt nó tỏ ra bối rối tưởng như cơ thể trống rỗng nhưng lại bị cái gì đó ngoài sự tưởng tượng khống chế. Phản ứng đầu tiên của tôi là Cá Con có biết chuyện không. Tôi hỏi, nó lắc đầu, kèm theo một nụ cười gượng gạo, thôi mà, đâu phải tai họa lớn, em không biết tại sao lại đến tìm chị trước, có thể đầu óc em rối lên rồi, cho nên em phải ngủ một giấc thật ngon, chị đừng nhìn em như thế, chị nhìn làm em phát điên lên mất. Nó vò tờ giấy xét nghiệm, vứt vào gạt tàn, rồi nằm xuống sofa, vùi đầu vào cái gối mềm mại.

Tôi không nói gì. Nằm trên giường, mắt nhìn vào tấm vải in hoa xanh thân thiết, mặt vải thô ráp, không hiểu nổi việc ấy đã xảy ra như thế nào.

Trong đêm tối, tiếng thở của nó nghe rất rõ, tâm trạng tôi trở nên khó hiểu. Nó như mụ phù thủy trùm khăn đen, đem theo những thứ có tính phá hoại thỉnh thoảng lại bay vào căn phòng phồng cổ trang nhã của tôi. Tôi có thể đá nó ra ngoài, nhưng tôi chưa bao giờ làm thế. Giữa chúng tôi có mối liên quan kỳ lạ, nó như cái bóng của tôi, đem tôi vào tồn tại, kéo dài trong tầng vô thức mơ hồ. Tôi có thể trong trạng thái hư ảo nhìn thấy tôi trên khuôn mặt nó. Như hồi còn nhỏ tôi đọc được câu chuyện đồng thoại, một cô gái có hai đầu, vào ban ngày hoặc ban đêm cô gái trở thành kẻ ăn xin hoặc nàng công chúa. Có trời mới biết, vì sao câu chuyện đã chiếm cứ phần lớn giấc mơ của tôi thời niên thiếu.

Buổi sáng dậy, tâm trạng nó rất bình thản. Chúng tôi nấu cháo ngô, luộc trứng trong gian bếp nhỏ và ăn sáng trong cái nóng bức như còi tàu hỏa của giọng hát Shakur.

Nó hỏi tôi có bận gì không, định mời tôi đi xem phim. Hiện đang có đợt phim Pháp, ngoài rạp chiếu phim Nữ tù nhân Nikita và Sát thủ của đạo diễn Luc Besson là thứ mà chúng tôi cùng thích.

Đừng phớt người qua kẻ lại đông đúc, nắng hè lọt qua kẽ lá ngô đồng tây, chúng tôi như những con cá nhiệt đới phát sáng bơi lội trong bầu

không khí màu hổ phách.

Chu Định nhai kẹo cao su, sang đường không thèm nhìn trước ngó sau, làm cho mấy anh lái xe kêu ầm ỹ. Shit, nó khẽ mắng lại người lái xe, tiếng Anh ấy từ trong miệng nó phun ra dễ dàng như nhổ nước bọt.

Khi chúng tôi vào rạp, phim đã bắt đầu chiếu, chúng tôi mò mẫm trong tối tìm chỗ ngồi, im lặng theo dõi màn ảnh. Đột nhiên thiên tài Nikat cắm cây bút chì vào tay viên thanh tra, Chu Định vui mừng reo lên, một đôi trai gái ngồi dãy trước quay lại nhìn. Tôi đã xem phim này nhiều lần, nhưng khi những cảnh ấy hiện lên màn ảnh tôi vẫn hết sức cảm động. Chu Định rất thích nhạc của phim Sát thủ, bởi nhạc phim làm nó "ấm lòng". Cảnh cuối cùng nhân vật chính chia tay cô gái, Chu Định nói, ôi, em khóc mất, thế là nó lục tìm khăn tay, có tiếng sụt sịt.

Chúng tôi có ý nghĩ lãng mạn, biết đâu một ngày nào đó trong một quán cà phê trên đường phố Paris chúng tôi được gặp nhà đạo diễn vừa giàu nhân tính vừa lãng mạn kia. Có thể với ông ta, đạo diễn một bộ phim như trải qua một cuộc ân ái cô độc, ngạt thở nhưng đẹp đẽ. Từ rạp chiếu phim ra, chúng tôi vào ngồi hút thuốc, ăn kem ở một quán cà phê. Chúng tôi vẫn chưa giải thoát khỏi không khí của bộ phim, nhất là Chu Định tỏ ra buồn. Nó cho rằng, bản thân có gì đó giống với nhân vật chính của phim, cô đơn, trong trắng, lãng mạn. Nhưng nhân vật trong phim có hai người con trai cùng yêu, còn nó chỉ có một đam mê, bỗng nó cảm thấy mình có thể không được yêu thật sự. Nhân vật trong phim cuối cùng bỏ đi, có thể một ngày nào đó nó cũng hành động như thế.

Tôi không hiểu tại sao nó nói những điều ấy ra, phải chăng có mang ngoài ý muốn khiến tình cảm trở nên khác thường. Em với Cá Con thế nào rồi? Tôi hỏi.

Nó không nói, chỉ há to miệng thở khói ra, lát sau lắc đầu. Em cũng không biết nữa. Có thể em quá nhạy cảm chẳng, chị biết đấy, chúng em hiện đang cần tiền, mà chuyện với công ty băng đĩa không thuận lợi, cuối cùng mình phải bỏ ra một phần vốn, sau đó sẽ được chia lời. Nhạc của anh ta hay như thế, phong cách tuyệt vời, rất tình cảm, tại sao công ty băng đĩa không nhận thấy để bỏ toàn bộ vốn? Gần đây anh ta rất buồn, ngày nào cũng hút bí mật, còn phải bán cả máy ảnh Nikon. Anh ta như không muốn nói chuyện với em, em cảm thấy anh ta không yêu em. Nói đến đây nó nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, tưởng như vừa nói ra những chuyện vớ vẩn.

Anh ta đưa em đi chơi nhưng chưa bao giờ giới thiệu em với bạn bè

anh ta, chỉ nói là bạn. Thoạt đầu em chẳng suy nghĩ gì, điều đó chỉ là việc riêng giữa em và anh ta, nhưng bây giờ em cảm thấy không còn nắm được anh ta nữa. Bây giờ cơ thể em có chuyện, không biết gặp anh ta thế nào, không biết nói thế nào đây. Em có nỗi sợ mơ hồ, không phải sợ nạo thai hoặc xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ phải nhìn thấy một sự thật. Cũng như chị đập vỡ tấm gương rồi không còn nhìn thấy mình nữa, dù chị có xóa bỏ cái gì che chắn sự thật thì cũng không tin nổi mắt mình. Em không muốn mất anh ta.

Nó nói rất nhanh, mặt trắng bệch, tôi nghe rõ tiếng máu chảy trong huyết quản và tiếng lục cục trong cốt tủy nó. Tôi vuốt ve bờ vai nó, an ủi nó đừng lo lắng quá, tôi có thể cho nó vay tiền, nếu nó cần.

Nó rất cảm động, đứng dậy. Không, chị vẫn không hiểu, vấn đề của em không phải ở chỗ dùng mãi tiền của chị mà giải quyết nỗi. Nó nói, và đi ra cửa.

Tôi đuổi theo, cả hai cùng đi ra phố. Được, lát nữa em sẽ nói chuyện này với anh ấy. Nó bình tĩnh lại, mỉm cười với tôi. Toàn những chuyện không đâu quấy rầy chị, bởi chị là bạn của em. Nó kéo tay tôi, đi trên vỉa hè. Chúng tôi ra đến đền Thành Hoàng, đây là nơi nó quen thuộc, nó chỉ cho tôi mua một vài thứ đồ chơi kỳ lạ nhưng rất đẹp ở những quầy hàng nhỏ.

Mặt trời đã ngả về phía tây, những con chim nhỏ vút nhanh qua bầu trời, những tòa cao ốc đổ bóng xuống đường phố. Lại một ngày nữa qua đi.

XIV

Sự việc đó thật bất ngờ. Vào một đêm đã khuya, Chu Định cõng cái bọc đồ về chỗ ở của tôi, vẫn là cái bọc đồ hồi trước nó đem đi, khuôn mặt đầm nước mắt.

Vừa vào đến nhà, nó vào ngay phòng tắm, đóng chặt cửa lại, tiếng nước xối ào ào, rồi im lặng một lúc lâu.

Tôi gõ cửa, không có tiếng trả lời, tôi mở cửa vào.

Nó nằm bất động trong bồn tắm, mặc nguyên áo quần, cặp mắt cô hồn mở to, tóc ướt đầm dính vào trán, nổi trong nước mềm mại như những cánh hoa thủy tiên mê dại.

Tôi sợ. Người nó lan tỏa mùi đen tối mê loạn mỗi lúc một nồng nặc.

Tôi tát mạnh vào mặt nó, gọi tên nó. Con người mất nó cử động, nhìn tôi, rồi òa khóc như một đứa trẻ, vẻ mặt thật khó coi. Nó khóc không thành tiếng, toàn thân run rẩy và khuôn mặt co giật, tưởng như có cái gì đó chen vào cổ họng. Nước mắt đầm đìa khuôn mặt, toàn thân, bồn nước và trong mắt tôi.

Tôi mở to đôi mắt mê hoặc, một dự báo đen như một tảng chì đè

nặng tim tôi, không để xoay chuyển nổi.

Nó nằm trên sô-pha, uống mấy viên thuốc an thần, sau một lúc thư giãn, theo lời kể đứt đoạn của nó tôi có thể hiểu đại khái sự việc. Nó và Cá Con, người yêu mà nó mê đắm cãi nhau, nó đập phá đồ đạc trong nhà, thế là Cá Con đuổi nó đi. Đằng sau sự việc là một cú điện thoại ngọt ngào không rõ, nhưng cội nguồn xích mích có thể chỉ một chữ "tiền". Điều này nói ra không "thơ", nhưng đó là sự thật.

Hôm ấy nó về nhà Cá Con, mở cửa bước vào thì bắt gặp anh ta đang gọi điện thoại đường dài. Nó ngồi yên lặng ở phòng bên, cứ đắn đo cân nhắc mãi việc định nói với Cá Con, nhưng rồi nó bị thu hút bởi điều nghe được qua câu chuyện điện thoại, nó chú ý đến những âm thanh nho nhỏ và giọng nói khác thường, lúc xúc động, lúc lạnh nhạt, lúc lại dịu dàng tưởng như đang nói với một nhân vật cực kỳ quan trọng. Dựa vào trực giác, nó hiểu anh ta đang nói chuyện với một cô gái nào đó. Anh không hiểu em đang nghĩ gì?... Anh không quên... Còn anh chàng kia thì thế nào... Vẫn đang bàn với công ty bằng đĩa... Tuyệt lắm... Có thể phải tự bỏ vốn...

Nó sốt ruột lắm rồi, chờ cho Cá Con kết thúc cuộc điện đàm, nó hỏi vừa rồi anh nói chuyện với ai. Anh ta không trả lời, vẻ mặt mệt mỏi. Thế là hai người vào cuộc chiến tranh lạnh. Nó uống thật nhiều rượu, còn anh kia hút thật nhiều Hush để bay bổng một mình. Nó ngửi thấy mùi khác lạ trên người anh ta. Đã có lần tôi nói nó là đứa con gái thông minh, có thể phân biệt tình cảm của ai đó bằng khứu giác, nó nhận ra mùi lạnh nhạt chỉ biết mình, vô tình của anh ta. Nó không nói gì đến chuyện mình có mang với anh ta.

Mấy hôm sau, nó thấy trong thùng thư có một thư chuyển tiền từ Bắc Kinh về, một khoản tiền không nhỏ. Lập tức nó biết ngay chuyện gì, cú điện thoại, món tiền, người con gái dựa sát vào anh ta trong ảnh... Anh ta bình tĩnh thừa nhận tất cả, bảo sẽ trở lại với người con gái trước đây, cô ấy sẽ về Thượng Hải trong một ngày gần đây, anh sẵn sàng tha thứ cho cô gái kia những chuyện tình ái ở Bắc Kinh, cô kia cũng sẵn sàng giúp vốn cho sự nghiệp âm nhạc của anh, bao gồm cả việc xuất bản đĩa hát.

Cảm thấy như có vật gì đánh trúng đầu, nó đang bay lượn trong điên cuồng giả tưởng, bỗng ngã xuống, tan nát, nó quất vào mặt anh ta, rồi bắt đầu đập phá đồ đạc. Anh ta ngồi ở sô-pha xem nó đập phá, khi nó nằm vật ra sàn nhà khóc, anh ta nói với giọng lạnh lùng và rõ ràng, cô có thể đi khỏi đây rồi đấy!

Bây giờ thì nó đã về với tôi. Trong tối, nó đang rên rỉ bên tai tôi, một giấc mơ kín đáo trong tôi đang giữ lấy nó, như bức tranh bướm

bướm khóc treo trên tường kia.

XV

Tôi không nhớ rõ trước khi Chu Định mất tích, những việc rối ren đã xảy ra như thế nào.

Trong tâm trạng vô cùng tuyệt vọng và không còn tỉnh táo, nó uống hẳn một lọ thuốc ngủ đưa vào cấp cứu phát hiện ra nó uống nhầm thuốc, uống thuốc tẩy khiến ruột của nó bị tổn thương nghiêm trọng. Nó vẫn nốc rượu, bất chấp tất cả, muốn chết chìm trong rượu.

Tháng mười hai mà ngày nào nó cũng tắm nước lạnh, rét cho đến ngất đi.

Nó chỉ mặc một cái áo mỏng, đi chơi khắp nơi, đập phá hàng hóa trong siêu thị, bị bảo vệ bắt đem ra đồn công an.

Nó làm hàng loạt chuyện xấu xa cặn bã trong xã hội, khiến tôi mất niềm tin cuối cùng vào nó. Lần cuối cùng tôi rất ảo tưởng khuyên giải nó, tôi nói em là đứa trẻ hoang, không cha mẹ chăm nom, rất được thông cảm nhưng không thể là lý do tùy tiện làm càn, thái độ tiêu cực đối với cuộc sống làm em không còn biết gì, em là thứ cặn bã xấu xa lấy đập phá làm động lực, là kẻ lạc loài của con cái lớp thanh niên tri thức phải về nông thôn, em làm cho người khác phải đau lòng, phải sợ hãi để cứu vớt bản thân. Em còn rất trẻ, thông minh, phải là một người con gái vui vẻ, dễ mến.

Nó không đồng ý với những lời tôi nói, hàng loạt sự việc độc ác của nó đã dẫn đến việc nó đâm vào cánh tay người tình và tuyên bố kết thúc. Một dấu chấm bạo lực. Cũng như lần đầu tiên tôi gặp nó ở ga tàu điện ngầm, nó đánh nhau với người ta như một thùng thuốc súng nhỏ, trong đầu óc tôi ấn tượng về nó như một viên đạn nổ.

Tôi tránh mọi hồi ức về Chu Định trong quá khứ. Lúc này nó tồn tại ngoài tình cảm và lý trí, ngoài cuộc sống của tôi.

Bây giờ tôi mở một cửa hiệu bán hoa tươi, rất đẹp và sang trọng, bởi tôi chán ngán cái nghề giả tình giả nghĩa, lúc khóc lúc cười, vò đầu bứt tai dưới ánh đèn thủy ngân lấm ròi. Đồng thời, như suy nghĩ của những nữ diễn viên không nổi tiếng, cần tìm cho mình đường đi vững chắc trước khi không tìm thấy nghề diễn.

Từ trung tâm giới thiệu việc làm, tôi chọn được bốn cô gái người Tứ Xuyên giúp tôi trông coi cửa hàng hoa. Thỉnh thoảng tôi cũng ra đây, ngồi mỉm cười giữa đồng hoa muôn hồng nghìn tía, ngắm những đôi tình nhân đẹp lượn như cá trước khung cửa kính quay sáng loáng.

XVI

Chu Định không thể nào trở lại với những ngày vô tư, nghèo nhưng

vui vẻ trước kia nữa, nó trở thành một cơn ác mộng. Nó lại thôi việc. Nhưng lần này sự việc diễn ra đầy kịch tính. Tối hôm ấy, tôi ngồi uống cà-phê tại quán của nó, uống cà-phê với một người bạn trai không chút hứng thú. Chu Định mặc áo trắng rất mát và váy siêu ngắn, vẻ mặt âu sầu bệnh hoạn, đưa cà-phê cho một đôi trai gái rất diện. Cô gái kia chê cà-phê nhạt nhẽo, đòi đổi ly khác, nó bê vào và cho vào ly cà-phê thứ gì đó trông như tàn thuốc. Cô gái ném thấy không đúng vị, kêu ầm lên và túm lấy áo nó, đòi gọi chủ hiệu ra. Thế là nó nổi xung, hất cả ly cà-phê vào mặt cô gái kia. Tôi chứng kiến đầu đuôi màn kịch, thờ dài, nhắm mắt. Kết quả là nó phải sớm rời bỏ quán cà-phê ấy, cô gái kia dọa sẽ kiện nhưng nó cũng mặc, coi như không có chuyện gì. Sau đó, ban ngày nó như một bà già, ngồi ủ dột trước máy thu hình, uống rượu liên tục, trên màn hình luôn luôn diễn ra những cảnh bạo lực. Buổi tối đi rong khắp phố không mục đích như một con chó. Đi qua hiệu thuốc rẽ vào mua một đồng, thỉnh thoảng lấy điện thoại di động của tôi gọi cho một số lạ nào đó, ngoại trừ số điện thoại nhà Cá Con. Không rõ với tâm trạng nào, nó không hề gọi điện cho người tình phụ bạc.

Nó vẫn để cái thai lại, cái thai như mệnh đề nhớ mong vắt ngang trước mặt, nó vờ như quên, vờ như quên sự việc đó. Em phải chọn, hoặc đến bệnh viện bỏ cái thai trong bụng đi hoặc nhìn thẳng vào sự thật, nuôi đứa bé cho thật tốt, ít nhất em phải bảo cho anh chàng kia biết sự thật, rồi chọn một cách giải quyết thích hợp, em phải bắt đầu lại, bắt đầu làm một người con gái mới khác, tự do và thông minh, phải giải quyết vấn đề của mình, biết cách chờ đợi, tương lai như một thảm cỏ trải ra trước mắt chúng mình. Tôi nói với nó như thế.

Vớ vẩn, nó khẽ nói.

Có lẽ nó cho rằng bỏ cái thai trong bụng đi là bỏ hẳn quan hệ với người tình phụ bạc, nhưng nó không thể chịu đựng nổi nếu phải để lại cái vật bé nhỏ kia, nó giận cái bụng, bởi thế nó vẫn chìm trong nỗi tuyệt vọng theo cách tự hành hạ mình.

Một lần, tôi đang gọi điện thoại cho một vị giáo sư đại học, nó lại vào giam mình trong buồng tắm. Tôi gọi điện xong nó vẫn im lặng trong đó. Tôi muốn vào nhà vệ sinh, cố chờ nhưng không được, đành phải gõ cửa. Nó không có phản ứng gì, tôi gọi, bảo phải mở cửa, tôi sắp tè ra quần rồi. Nó vẫn mặc tôi.

Tôi cảm thấy như có điều gì, cố phá cửa, nhưng tôi không đủ sức, phải ngồi bệt xuống sàn nhà. Trán tôi đầm mồ hôi, chửi thề một câu,

còn nó thì bằng mọi cách làm tôi sợ.

Tôi gọi hàng xóm, một công nhân nhà in thích hát karaoke. Anh ta rất vui vì có cơ hội vào nhà tôi, bởi tôi và Chu Định là điều vô cùng bí hiểm trong mắt anh ta. Anh ta phá tan cửa nhà tắm của tôi một cách nhẹ nhàng, thế rồi chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau.

Đưa người hàng xóm (thật đáng ghét, anh ta cứ há hốc miệng, lấp bắp, nước dãi chảy ròng ròng) ra cửa, tôi quay vào buồng tắm lay gọi Chu Định mặt tái nhợt.

Toàn thân nó lạnh như băng, lỗ huyệt ngâm trong bồn nước lạnh buốt, nó lấy thỏi son đen của tôi để vẽ lên cơ thể và trên mặt những hình thù kỳ dị. Tôi lấy nước nóng dội lên người, lên mặt nó, cặp môi nó khẽ cử động, phát ra một tiếng kêu đau đớn, mắt từ từ mở. Nó cười, bỗng tôi muốn khóc.

Nó từ từ xoa cơ thể mình. Trên ngực bên trái tim, nó dùng son đen của tôi vẽ hình thiên sứ gãy cánh và một trái tim có lưỡi dao xuyên qua, bên cạnh là câu thơ của nữ thi sĩ Silvia viết trước khi tự sát: "Người con gái không ngưng với cái chết", nhưng trên mặt nó lại vẽ một bộ mặt đang khóc.

Nước da tuyết vọng trắng bệch như thủy ngân, dấu hiệu màu đen kỳ quái lan tỏa từ mùi thơm của son, Chu Định nằm trong làn nước lạnh như một thiên sứ vỡ vụn bởi một sức mạnh vô hình.

Chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau. Đầu óc trống rỗng, trái tim không chôn nường náu, và đêm, và thành phố ngoài cửa sổ kia không chút linh hồn.

Tôi gọi điện thoại cho Bì Bì, giọng nói của tôi tỏ ra nóng vội không yên, anh ta an ủi tôi bằng giọng quen thuộc, trong giọng nói của anh ta tôi cảm nhận được sự ảm áp và thanh thản. Tôi cứ nghĩ anh ta không còn thích tôi, chúng tôi phải nói chuyện thiếu nhiệt tình.

Tôi nói với anh ta về cuộc sống hiện tại của mình, về người bạn điên khùng nhưng thương tâm, anh ta nói, nghe chừng rất thảm hại, anh ta không hiểu nổi những người có phong cách sống như thế, nhưng anh vẫn đồng ý giúp tôi, nếu có thể giúp được gì.

Tôi đặt máy xuống, vội vã đến một cao ốc tổng hợp có bar, nhà hàng ăn, phòng tập thể dục và phòng ngủ.

Giống như những người mới cưới vợ và có hạnh phúc, Bì Bì tóc chải chỉnh tề, cra-vát là thẳng, ngồi trước mặt tôi như những đại từ "khỏe mạnh", "bình thường", "lý trí". Xem ra vợ anh ta đem lại hạnh phúc cho anh ta với ý nghĩa thông thường của hôn nhân. Nhưng hạnh phúc ấy không cản trở việc anh ta hẹn gặp tôi. Song, gặp một người con trai (là bạn trước đây) đã có vợ, ăn vận đồ Âu chỉnh tề, có địa vị

xã hội, rất có thể khiến bạn cảm thấy kích thích và được an ủi vô cùng.

Một nhà hàng sang trọng, một bản tình ca muôn thuở, một người con trai thuộc về tháng ngày đã xa.

Chúng tôi cùng nhâm nhi ly vang hảo hạng, thăm dò nhau bằng ánh mắt âm áp, cảm nhận những xung động ở bụng dưới. Vào lúc thích hợp nhất, anh ta đưa ra một tặng phẩm. Đó là tấm áo ngủ bằng lụa màu đen mà anh ta chọn mua tại siêu thị Thái Tử ở Hồng Công, và ngưng ngưng bảo rằng, cũng mua cho vợ một chiếc áo ngang giá, nhưng màu trắng. Sự thẳng thắn của anh ta khiến tôi bật cười, ghé hôn mặt anh ta.

Như Trương Ái Linh (*) nói, một người đàn ông muốn có trong cuộc đời mình một người tình cháy bỏng như hoa hồng đỏ và một người vợ điềm đậm như hoa hồng trắng Tôi nghĩ Bì Bì cũng cần có tình cảm và cuộc sống song trùng đó.

Hai chúng tôi ôm hôn nhau trong một căn phòng yên tĩnh. Tôi mặc tấm áo ngủ lụa đen kia. Dải lưng áo nhỏ bé, mềm mại mơn man khơi gợi cơ thể tôi. Giống như một con bướm đen. Nổi thèm khát bám lấy cơ thể gào rú bùng cháy trong đường hầm bí mật. Đó là khoảnh khắc hoàn mỹ quên thế giới, quên bóng tối, quên bản thân. Vào lúc ý thức tê dại, tư tưởng say ngủ thì cao trào xuất hiện cùng cảm giác.

Anh như một cánh chim lớn đậu trên niềm hoan lạc của tôi, luôn miệng nói yêu em yêu em, không xa được em. Vậy là tôi cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy viên vọng, cảm thấy tất cả đều tồn tại bình thường, cho dù bản chất vật chất quyết định tinh thần. Đừng bao giờ tin lời các nhà phân tích, các nhà đạo đức học, chỉ cần tình ái trị liệu, then chốt là mình có thể quyết định được cuộc sống của mình.

Trước khi chúng tôi ra về, anh còn dựa vào cửa ôm chặt tôi một lần nữa. Tôi không biết nói gì nhưng đây là lần cuối cùng của chúng ta. Anh ta nói.

Được thôi! Tôi dịu dàng nhìn anh.

Câu nói ấy của anh tôi đã nghe nhiều lần, có thể anh còn nói nữa. Đó là phương thức tạ tội của Bì Bì sau mỗi lần vụng trộm, câu nói có thể làm anh ta cân bằng tâm lý giữa hai người con gái anh ta cùng yêu. Chúng tôi ra khỏi phòng, lưu luyến hôn nhau trong thang máy. Cửa thang máy mở, xuất hiện trước mắt một tốp người lĩnh kính hành lý. Chúng tôi đi vòng qua họ với vẻ bình thản và trước cửa khách sạn ngồi riêng taxi. Taxi chạy theo hai hướng khác nhau!

XVII

Chu Định càng ngày càng yếu, nó uống thật nhiều rượu, không

thương tiếc thân mình. Chúng tôi tranh cãi gay gắt. Nếu chị không quan tâm đến em, nếu chị ghét em thì cứ gọi điện thoại số 110 báo cho cảnh sát biết. Cảnh sát có thể giúp chị đuổi một con ma men. Lần nào cuối cùng nó cũng nói thế.

Nó mua được cái đĩa VCD Sát thủ - bướm bướm - giấc mơ cứ xem đi xem lại, xem đến cuối cùng bao giờ cũng nước mắt lưng tròng. Tôi nghĩ, nó không còn phương thuốc nào chữa trị được nữa, nó cam tâm nhớ câu chuyện không liên quan mà không chịu suy nghĩ đến bản thân.

Tôi đành phải thúc ép nó đi tìm cái anh bạn trai mà không nên khoanh lại như con sâu trong căn phòng này. Nó có thể nhổ vào mặt anh kia hoặc khóc lóc thảm thiết, bảo với anh ta rằng nó đã có mang, bắt anh ta phải bỏ ra một khoản tiền, ít nhất thu về toàn bộ đồ thủy tinh mà nó bỏ tiền ra mua sắm.

Thoạt đầu nó làm như không nghe thấy lời khuyên của tôi, cho đến khi tôi dọa nếu nó không chịu chủ động tỏ thái độ trước mặt anh kia thì tôi không ở với nó nữa, hai đứa phải chia tay bởi tôi đã lãnh đủ. Nó bằng lòng. Nhưng với điều kiện tôi phải đi với nó.

Hôm ấy trời rất lạnh, đã gần đến Tết. Ngoài đường toàn là những màu sắc nặng nề như màu đen, màu nâu, màu xám, nét mặt người qua lại đều tỏ ra bất cần. Những bài hát vui vẻ phấn khởi phát ra từ các cửa hiệu lớn nhỏ, trước siêu thị "Mùa xuân Paris", chất đọng những con hổ làm bằng chất dẻo. Hai người con gái một cao một thấp đi giữa đường phố tung bừng chào đón năm con hổ. Cả hai đều tỏ vẻ hồ hững, không ăn nhập gì vào không khí ồn ào và bản thủ chung quanh.

Chúng tôi đi không ai nói chuyện với ai. Khi sắp đến nơi, nó dừng lại, gọi điện thoại ở trạm điện thoại công cộng bên đường. Anh ta ở nhà, giặt mình khi nghe thấy tiếng nó, sau phút do dự, anh ra đồng ý gặp. Nó đặt điện thoại xuống, chỉ vào một nhà hàng ăn nhanh, chị ngồi chờ em ở đây, em ra ngay. Để một mình em vào tốt hơn. Tôi gật đầu, vỗ vai nó, bình tĩnh nhé. Tôi nói.

Tôi vào hàng ăn nhanh, gọi một ly cola lạnh, ngồi vào một góc sát tường. Trong nhà hàng không được hút thuốc, tôi ngồi mà cảm thấy thời gian rất dài. Chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Ngồi cạnh là hai cậu con trai có vẻ học sinh trung học phổ thông, thỉnh thoảng lại nhìn trộm tôi. Có thể các cậu này nhận ra khuôn mặt xinh đẹp của tôi trong một bộ phim truyền hình loại ba nào đó. Nhà hàng ồn ào, trẻ con cứ chạy nhảy nơi đông đồ chơi để ở góc phòng, người lớn thì nói chuyện rất hững hờ.

Tôi nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Chu Định đi tới, nó băng qua đường đông đúc, và phát hiện tay nó chảy máu, vẻ mặt hốt hoảng. Tôi đi nhanh ra khỏi nhà hàng, nó dựa vào người tôi như sắp ngã. Tôi vội vẫy taxi, dìu nó vào xe.

Nó xoa bàn tay đầy máu vào quần, tôi vội vàng tìm giấy cho nó lau máu. Người lái xe hoảng hốt hỏi tôi có cần đến bệnh viện không. Không. Nó nói khẽ, mơ màng nhìn tôi, nói như người mất hồn, yên tâm đi, máu em đây, tất cả đã kết thúc.

Nó mệt mỏi gục đầu vào vai tôi. Bất giác tôi rợn tóc gáy, máu làm tôi hoa mắt. Cô gái bên tôi bị tình yêu điên cuồng giày vò thành hoang dại, tôi nhắm mắt, tôi nguyện rửa mình phải nhìn thấy tất cả.

Tất cả xảy ra rất nhanh chóng, có thể đã được dự liệu từ trước.

Nó từ trong thang máy ra, gõ cửa nhà anh kia. Cửa mở, anh ta mặc rất ít áo, nét mặt tỏ rõ "không hoan nghênh".

Trong phòng, lò sưởi rất ấm, nó rất nhạy cảm ngửi thấy mùi khác lạ, một mùi hỗn hợp da thịt, nước hoa, thuốc lá, thức ăn, có thể còn có những mùi khác nữa. Nhìn vào trong buồn ngủ đang mở cửa, nó thấy một người con gái mặc đồ ngủ lụa, nó nhận ra người con gái ấy. Nó đang sững sờ thì người con gái kia ra, nhìn nó bằng ánh mắt khiêu khích, rồi nói với giọng châm chọc: Cô là Chu Định hả? Nghe anh Lý Tùng nói. Đây là nhà của tôi, tôi không thích bạn trai tôi đem gái đến đây, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cho qua, cô chia tay với anh ấy rồi, đúng không nào? Cô gái quay nhìn người con trai Lý Tùng, cũng là Cá Con.

Người con trai không nói năng gì, từ từ đi vào nhà vệ sinh, lát sau nghe có tiếng xối, tiếp đó là tiếng nước chảy vào két nước. Hình như có một danh nhân nào đó nói câu hài hước này: gặp chuyện rắc rối thì nên đi tiểu.

Chờ cho anh ta ra, Chu Định nói, nó muốn lấy lại những thứ mà nó mua sắm. Vừa nói, nó vừa chỉ vào những đồ thủy tinh chung quanh. Hai người nhìn nó thu dọn những thứ đó. Động tác của nó rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã dọn xong và cho vào một cái túi nilông, rồi không thèm nhìn ai, cứ thế đi thẳng.

Không chờ thang điện, nó chạy theo cầu thang cứu hỏa xuống...

Không rõ đến tầng thứ mấy thì nó ngã, toàn thân mất thăng bằng, lăn liên mấy vòng, tất cả các thứ trong túi đều vỡ, tung lóe khắp cầu thang. Nó bực tức cầu nhàu, lấy tay vun mảnh thủy tinh, tay run rẩy, mảnh thủy tinh cửa đứt tay. Nhưng nó không cảm thấy đau, ngồi ngây ra trên bậc thang gác, bên cạnh đồng thủy tinh, thế rồi nó khóc, khóc như đứa trẻ không biết gì. Nước mắt tràn vào bầu không khí âm

u, như đám mây đen mang theo dự cảm bất hạnh buồn bã bao trùm. Toàn thân chìm trong nước mắt, giống như những ngọn lá mềm yếu run rẩy trong mưa. Máu chảy tràn bàn tay, chảy tràn tri giác.

Nó nâng đồng mảnh thủy tinh đâm máu như nâng niu trái tim tan vỡ của nó. Trái tim nó đau đớn rên la. Nhưng nó không còn điên cuồng hơn, nó tìm được thùng rác để vứt đồng thủy tinh vỡ, rồi băng qua đường đến với tôi. Sự thể là thế, tất cả đều trượt về phía trước theo quỹ đạo đã định sẵn.

Đêm ấy rất yên tĩnh. Tôi rửa vết thương trên tay nó, nó nằm yên tĩnh trên sofa, tóc buộc gọn, chậm rãi hút thuốc, tay cầm tập thơ hiện đại Hà Lan. Máy hát đang hát bài của P.J.Harvey, xem ra mọi việc đang kết thúc. Dấu hiệu mê loạn lơ lửng trên đầu chúng tôi đã được phá vỡ, cuộc sống trong khói mù âm u lại hiện ra.

Tôi nói chuyện với Tiết qua điện thoại, rồi hỏi Chu Định có muốn cùng tôi đi bar Blue không, ở đây đang có buổi đọc thơ siêu thực trên nền nhạc, có cả nhà thơ Nam Kinh mà nó rất thích cũng sẽ trình bày những sáng tác mới.

Nó lắc đầu, bảo mệt, muốn nghỉ sớm.

Tôi phun ít nước hoa "Nha phiến", trang điểm mình như một bài thơ siêu thực, vỗ vào vai Chu Định, hôn vào khuôn mặt trắng trẻo của nó, dặn nó chú ý rồi xỏ chân vào đôi giày cao gót và ra đi.

Tại buổi họp mặt các nhà thơ Tiền Phong tôi gặp những người con trai và con gái rất có tư chất nghệ thuật và giàu tình cảm của thành phố, chúng tôi ôm hôn nhau như mèo, cười đùa với nhau như đến từ một tinh cầu khác ngoài trái đất. Nhà thơ Nam Kinh không đẹp trai những cực kỳ hấp dẫn, như vị Nguyệt thần giữa đám con gái xinh đẹp. Tôi lại có cảm tình với anh bạn của Tiết, cho đến khi Tiết bảo tôi thật đáng ghét. Tôi uống một chút rượu, bỗng như có bàn tay bóp chặt dạ dày. Đầu tôi choáng váng, sắc mặt không giọt máu của Chu Định xâm chiếm đầu óc tôi. Trong tâm trạng bồn chồn vô cớ, tôi đột ngột rời bar ra về.

Ngồi vào taxi, tôi liên miên suy nghĩ, không hiểu Chu Định ra sao? Linh cảm của tôi báo hiệu điều gì? Chu Định như một bộ phận cấu thành cơ thể tôi, cái đau đớn của nó lây nhiễm sang tôi, trời ơi, tôi muốn biết giờ này nó thế nào! Tưởng như xe chạy rất chậm, tôi lo lắng nhìn đường phố bao trùm trong ánh đèn màu dịu dàng, nhìn mà không thấy gì!

XVIII

Tiếp theo là những ngày Tết. Những ngày này tôi không hiểu mình sẽ sống trong trạng thái nào. Chẳng như rối bời, có phần mệt mỏi, lại

như chán ghét.

Không khí nồng nặc mùi thuốc pháo và mùi thức ăn. Ngày Tết của người Trung Quốc thật long trọng, ngay cả ở Thượng Hải cũng vậy. Chu Định nằm bệnh viện, như người làm bằng giấy, tự tử không thành khiến tâm trạng càng tuyệt vọng, sức khỏe càng suy sụp. Tối hôm ấy nó uống hẳn một chai thuốc tẩy, nhằm là thuốc ngủ, thế là bị kịch trở thành hài kịch.

Nó nằm trên giường bệnh, hút thuốc, tâm trạng bấn loạn vì sai lầm thảm hại. Thật nực cười, nó nói khế, em là kẻ ngu ngốc không thuốc nào chữa nổi, kẻ ngu dốt nhất đời. Em không còn hy vọng gì nữa, Thượng đế không cho em chết, bắt em làm một đứa ngu dốt. Nó nói, rồi khóc. Nhưng lát sau lại cười, vớ vẩn, nó nói khế.

Tôi ngồi trong phòng bệnh, nhìn cửa sổ bản thủ và thảm cỏ ngoài kia cũng bản thủ như thế, ở đó có những bệnh nhân ăn mặc khó coi đang đi đi lại lại. Ánh nắng nhợt nhạt, không khí đầy mùi dầu mỡ. Tôi quay lại nhìn Chu Định, nó hút thuốc, thỉnh thoảng lại bóp bụng, ngồi trên tấm khăn trải giường như một đóa hoa không biết gọi là hoa gì, bị sâu cắn nát.

Có lúc, tôi không nhận ra cô gái có khuôn mặt nhợt nhạt kia là ai, có quan hệ gì với tôi, tại sao tôi lại ngồi trong bệnh viện không vui vẻ này. Tất cả do đâu?

Chị Tuệ, chị Tuệ ơi... Nó gọi tên tôi, tôi quay lại nhìn, chỉ thấy một con bướm trắng khổng lồ đang vùng vẫy bay lên, nhưng không đủ sức, nước mắt nó tràn ra, tôi sợ, tôi không tìm thấy tôi.

Tôi nhắm mắt, nghe thấy một tiếng kêu từ nơi rất xa vọng lại.

XIX

Cuối cùng, Chu Định ra đi. Nó bỏ lại người và việc quen thuộc, bỏ lại sự việc của nó, bỏ lại những gì đã trải qua và ký ức của nó. Nhưng giờ này nó ở đâu, nó tồn tại trong dòng chảy xiết của cuộc sống với tư thế nào, chống chọi với thế giới này bằng cách nào, tôi không thể biết.

Chu Định mà tôi quen biết đang dần dần bị thời gian vùi lấp, nó là những tình cảm mãnh liệt trừu tượng tồn tại ngoài cuộc sống, bởi cuộc sống không thể mãi mãi cho ta lãng mạn

Trước lúc nó đi, có một người bà con ở Thượng Hải đưa một người ở Cáp Nhĩ Tân đến tìm, nói chuyện về người mẹ giàu có của nó đang ốm nặng. Phản ứng của nó khá là lạnh nhạt, tưởng như không nhớ ở đời này còn có một người mẹ. Với nó, mẹ như một cái gì rất xa vời, trước đó nó sống như ngọn cỏ tự sinh tự diệt, không gia đình, không tình cảm êm ấm. Bởi thế nó tự khuấy đảo cuộc sống và cuối cùng

phải trả giá đắt, bây giờ nó không cần một người mẹ từ trên trời rơi xuống nữa, dù rằng người mẹ giàu có và sắp chết.

Người khách ở Cáp Nhĩ Tân rất kiên nhẫn thuyết phục, tôi cũng cho rằng nó đi Cáp Nhĩ Tân một lần cũng sẽ có lợi cho nó. Thoạt đầu nó im lặng, chúng tôi nghĩ im lặng là đồng ý. Người khách ở Cáp Nhĩ Tân vội vã đi mua vé máy bay chuyển bay hôm sau.

Tôi vẫn nhớ buổi chiều hôm đó, nắng rực rỡ, không khí đã mang hơi ấm mùa xuân, chờ cho người khách sau khi dặn đi dặn lại nó xong, tôi với nó đi phố.

Chúng tôi lạng lẽ dạo các phố, cho bồ câu ở quảng trường Nhân Dân ăn, rồi vào nhà hàng lẩu ăn tối. Dọc đường chúng tôi gặp một người vẫn thường lui tới bar, anh ra như biết hết chuyện của Chu Địch và đứng nói chuyện vui vẻ với chúng tôi. Chúng tôi nhanh chóng chia tay với anh ta, tiếp tục đi dạo không mục đích qua những phố xá xa hoa, náo nhiệt. Thượng Hải với ánh đèn nê-ông rực rỡ, nhưng với chúng tôi lại bình thản đến kỳ lạ, tưởng đâu đang đi đến hồi kết của câu chuyện, bởi thế chúng tôi rất thanh thản.

Buổi tối, tôi với Chu Địch ở nhà uống thật đã đời, tôi tự nhủ đây là buổi tiễn đưa Chu Địch, nhưng một dự cảm nào đó làm tôi càng hưng phấn nhưng lại không yên tâm. Có thể đây là lần say sưa cuối cùng giữa tôi và người bạn độc nhất vô nhị. Tôi uống rất nhanh, rồi lên giường nằm không còn biết gì nữa.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh lại sau một giấc ngủ nặng nề, tôi giụi đến đau cả mắt mà không thấy Chu Địch đâu. Nó đi rồi, đem theo hầu hết đồ đạc, chỉ để lại hai bức tranh nó vẽ vẫn treo trên tường kia.

Người khách ở Cáp Nhĩ Tân tất tưởi đưa vé máy bay đến, tôi bảo không thấy Chu Địch đâu nữa. Dường như không tin tôi, ông đảo mắt nhìn khắp phòng, nhưng không thấy cô gái ấy đâu.

Cũng trong ngày hôm đó, tôi nghe tin một người con trai bị đâm. Cá Con (còn gọi là Lý Tùng) đẹp trai, cây hát chính của ban nhạc Chó Diên, tối hôm qua sau buổi biểu diễn ở bar Blues, khi anh ta vào nhà vệ sinh thì bị đâm. Kỳ lạ là, bả vai anh ta bị đâm bởi một cây bút.

Vết thương không sâu lắm, nhưng anh ta bị xốc mạnh, anh ta hoàn toàn im lặng, không hé một lời nào về hành động bạo lực.

Nghe tin, tôi bình tĩnh đến lạ kỳ.

Nhiều ngày sau đó, tôi nghĩ đến cô gái kia không cố ý đâm người tình, chắc chắn không phải là một âm mưu từ trước. Mọi tình cảm mãnh liệt của nó đều đột ngột đến, gồm nhiều nhân tố bột phát.

Có thể, trước khi đi, nó tìm để báo cho anh ta biết một sự thật, sự thật ấy có liên quan chặt chẽ đến anh ta, đó là nó đang mang trong

mình giọt máu của anh ta. Anh ta là người nó yêu suốt đời. Nhưng anh ta cư xử với thái độ thù địch, khiến nó nổi giận, anh ta lạnh lùng nhìn nó, vẻ mặt như mách bảo anh ta không tin vào câu chuyện hoang đường ấy, tất cả đều vô cùng vớ vẩn, điên khùng.

Nó toát mồ hôi, bất giác cho tay vào túi, tìm được cây bút. Thường thì nó không bỏ bút vào túi áo, nhưng hôm ấy nó tìm được cây bút. Bởi thế, mọi việc xảy ra như đã được Thượng đế an bài. Nó kêu lên một tiếng, âm thanh huyền ảo trong bar nhận chìm tiếng kêu của nó, nó lấy cây bút ra nhằm đâm vào cổ họng anh ta, nhưng theo bản năng, anh ta đưa tay ra chặn lại, cây bút đâm chệch vào bả vai.

Đó là hành động bạo lực thần bí mà tôi có thể hình dung.

Nhưng có lúc sự thật không quan trọng, quan trọng hơn là, bản chất của sự việc không đúng với hiện tượng này, đã ảnh hưởng thế nào đến cuộc sống ngay thời điểm đó, khoảnh khắc đó của bạn và thế giới chung quanh.

XX

Tôi đã nói, tôi không đóng phim nữa, mà mở một cửa hiệu bán hoa đẹp và thơm. Những bông hoa tươi và rực rỡ cho tôi một cảm giác duy mỹ, tôi mong rằng cuộc sống vì thế mà cách xa bụi trần và bóng tối.

Có lúc tôi ngồi ở cửa hàng, bốn cô gái người Tứ Xuyên giúp tôi trông coi công việc. Một hôm, tôi thấy một thanh niên đẹp trai dắt tay một cô gái ăn mặc rất mát vào cửa hàng tôi. Tôi nhận ra anh ta, anh ta cũng nhìn thấy tôi, nhưng chúng tôi đều rất bình thản. Anh ta mua cho cô gái một bó hồng rồi trả tiền và bước ra khỏi cửa kính xoay sáng láng.

Tôi không thấy vết thương trên bả vai anh ta, bởi tất cả đã trở thành quá khứ. Hiện tại anh ta là một ca sĩ có chút tiếng tăm ở thành phố này, đĩa hát đầu tiên của anh ta cũng bán được, đúng như Chu Định, con người có tầm nhìn đã nói, anh ta hát có phong cách, tình cảm mới lạ. Anh ta đã thành danh, và người con gái đi bên anh ta hình như cũng đã thay đổi.

Bì Bì, con người rất mực cẩn thận, thỉnh thoảng vẫn gặp tôi, nghe đâu vợ anh ta đang mang bầu. Tôi cứ nghĩ anh ta cần có nhiều thời gian để chăm sóc vợ, những cuộc gặp gỡ của chúng tôi cũng sẽ giảm bớt.

Về Chu Định thân mến, tôi không có gì nhiều để nói.

Vào một đêm yên tĩnh, tôi nhìn thành phố ăn chơi, phồn hoa, xa xỉ ngoài cửa sổ, bất chợt tôi nhớ lại chuyện cũ. Tôi nghĩ, có phải mình đã già ở tuổi hai mươi lăm, bởi tôi thích hồi tưởng quá khứ. Tất

nhiên, những hồi ức đẹp có thể thúc đẩy một người con gái trở thành nhà văn, cho nên tôi viết ra câu chuyện thật giả khó phân biệt và không quá dài này. Nếu có ai thấy một cô gái giống với Chu Định trong truyện xin liên hệ với tôi theo địa chỉ: số 2500, đường Sông Tùng Hoa, Thượng Hải, cửa hiệu bán hoa “Bướm Bướm và Hoa Hồng”.

Vệ Tuệ

Điên Cuồng Như Vệ Tuệ

Chương VI

LINH HỒN LẠC LỐI

Trên đầu ngón tay, trên nổi đau màu hạt dẻ và tiếng kêu se se, vào lúc này đang là giữa đêm đen.

Căn phòng rất hẹp, những hạt bụi lửng lơ giữa bốn bề bóng tối, góc tường tỏa mùi ẩm mốc lẫn với mùi nước đái chuột lưu cữu nhiều năm.

Tôi vẫn mặc chiếc áo pull và quần bò. Bây giờ thì bộ đồ này đã bẩn, dính máu, không rõ đây là máu muối hay vẫn nguyên là máu từ đầu tôi chảy ra.

Bốn bề yên tĩnh có thể đoán được lúc này là buổi tối. Tôi nằm trên chiếc giường gỗ chật hẹp, như con bò biển được sóng dạt lên bờ, cái chết đến gần mà không có cách nào giãy giụa thoát ra nổi. Ngoài hành lang thỉnh thoảng lại có tiếng chân bước nặng nề của cảnh sát, có cả tiếng nói chuyện, tưởng chừng hôm nay lại đi truy quét hang ổ

đen của những tiệm cắt tóc, vậy là các báo của thành phố sáng hôm sau sẽ dành ba, bốn trang chạy "tít" đại loại như "tấn công mạnh mẽ" ở vị trí nổi bật nhất như vẫn thường thấy.

Tư duy của tôi rất rành mạch, vẫn nhạy cảm với tất cả những gì dù nhỏ nhất đang xảy ra ở chung quanh. Tôi vẫn cảm thấy rất rõ đầu đau ghê gớm. Vết thương ở bên trái tuy đã kín miệng nhưng đêm đêm vẫn nhức nhối, tựa hồ có bàn tay đang bóp nặn sục sạo từ trong đầu ra ngoài. Đó là bàn tay của Hân, móng tay nhọn, mu bàn tay có bốn xoáy đồng tiền mềm mại. Hân bảo đó là "phúc tướng". Lúc đi dưới mưa, Hân vẫn khép chặt năm ngón tay đưa ra ngoài ô, để bốn xoáy đồng tiền đựng đầy nước long lanh.

Nước mưa long lanh, long lanh sáng như mắt mèo, cả nụ cười dịu dàng rục rờ như ánh hồng bên khóe miệng, những bức tranh trong ký ức với trực cảm nhẹ như lông hồng cứ thế giao hòa hiện lên nhưng lại như tấm bia mộ đè nặng đầu tôi.

Tôi đang bị hành hạ bởi cảm giác dịu dàng, lạnh lẽo, hoang tưởng, cuồng vui, tội lỗi, như tro tàn tan biến trong đêm tối vô hình.

Hân chết. Chết khi chuyến "du lịch chia tay" của chúng tôi sắp kết thúc, trên con đường ướt át của miền nam, chiếc xe máy màu đen đâm vào đuôi chiếc xe Audi. Mấy con bướm bay bay trong ánh đèn của xe cảnh sát, bốn chung quanh nồng nặc mùi xăng và mùi ngòn ngọt của huyết tương. Hân nằm kia, như con búp bê vỡ vụn, một tay đặt lên khuôn mặt bị thương, che mắt bên trái, tưởng như che được sự sợ hãi vào lúc cái chết đến gần, có thể che chắn được tai nạn ập đến. Bàn tay trắng trẻo, bàn tay không còn sức lực, dẫu là thiên sứ cũng không ngăn nổi cái đau đón trẻ con kia.

Tôi mở cặp mắt bị che máu lấp, nhìn thấy tất cả nhưng vẫn chưa đi

vào ý thức tôi, tựa như được ngụy trang bằng cảm giác xa lạ của ác mộng, đại não tôi loại tất cả những hình ảnh đó, cho đến khi một cảnh sát đến gần, cho đến khi tôi và Hân cùng được đưa vào xe cấp cứu lạnh lẽo.

Đêm tối mênh mông như thác lũ nuốt chửng sinh mệnh chúng tôi, đóa hoa của tôi, tội lỗi và nỗi sợ hãi của tôi. Tôi xếp tất cả những thứ đó vào huyết mộ tối tăm đã được đào sẵn.

Hân chết, tôi cũng chết

Chuyện xảy ra vào mùa hè năm nay. Tôi học xong các phần của chương trình năm thứ ba về máy tính, muốn tìm một việc làm.

Không phải tôi thiếu tiền, tài sản của bà ngoại để lại tạm đủ cho cuộc sống tằn tiện của tôi, ít nhất trong vòng một năm không phải băn khoăn gì về sinh kế.

Bố tôi là một người lái xe tải hạng nặng, ông đã lấy vợ hai, sinh con ở Cáp Nhĩ Tân. Trong ấn tượng tôi, ông là người cao lớn, râu quai nón, thích uống rượu, mặc quần áo lao động bẩn thỉu, lái xe chạy rất nhanh nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện đáng tiếc, là người đẹp trai, cánh con gái rất thích, lúc dịu dàng như một chú mèo, lúc nóng nảy đập phá cả lò sưởi, bát đĩa. Ông dạy tôi biết đứng để lái xe, biết mở khóa cửa xe. Mẹ tôi, một thanh niên trí thức đưa tôi từ Cáp Nhĩ Tân về Thượng Hải năm tôi hai tuổi, kiếm được một căn gác bảy mét vuông trong gia đình bà ngoại đông đúc và bắt đầu cuộc sống mới yên ổn giống như một con sên. Bà ngoại, một người giấu vẻ mặt mình trong những nếp nhăn căng chùng là thiên kim tiểu thư của một chủ ngân hàng lớn một nhà đại từ thiện lòng lẫy ở bến Thượng Hải thuở xưa. Trên bàn tay mềm nhũn đến kinh người của bà là chiếc nhẫn mặt ngọc đẹp kỳ lạ. Về ngoài của bà rất uy nghiêm, lúc nào

cũng thở dài thườn thượt, các cô chú trong gia đình cũng nói chuyện, than thở bằng giọng đặc trưng của những quý tộc sa cơ lỡ vận.

Người mẹ dịu hiền, xinh đẹp của tôi về Thượng Hải được ba năm thì qua đời bởi bệnh ung thư phổi. Hồi ấy, bà tìm được một việc tạp dịch trong một đoàn ca múa của Thượng Hải, mua sắm trang phục, trông coi quần áo, mỹ phẩm, chuẩn bị bữa ăn đêm, quét nhà, có lần đỡ để cho một diễn viên trên đường cùng đoàn đi biểu diễn ở địa phương, chị diễn viên này cùng chồng trình diễn tiểu phẩm vui, chị trong vai người phụ nữ mang bầu. Mẹ tôi rất mệt mỏi với công việc, nhưng trong đoàn có một anh kém mẹ tôi bốn tuổi rất yêu mẹ tôi, mẹ tôi cũng bị mối tình này mê hoặc, khôi phục vẻ đẹp chói lọi và sinh khí vốn có, cho đến ngày gia đình anh buộc anh phải bỏ mẹ tôi, ra Hồng Công sống với ông cậu. Mẹ tôi nhanh chóng lâm bệnh và sớm rời bỏ tôi. Tôi vẫn nhớ người mẹ khốn khổ của tôi nằm trên giường bệnh lén hút thuốc, hút hết điếu nọ đến điếu kia, vẻ mặt bà tỏ ra yên tĩnh, mệt mỏi, người bà tỏa mùi thơm kỳ lạ lẫn với mùi thuốc, bay qua giường, bay lên trần nhà, bay ra ngoài cửa sổ, đó là mùi vị của chết chóc.

Một tay mẹ tôi kẹp điếu thuốc, một tay nữa ôm tôi vào ngực, nhẹ nhàng vuốt tóc, vuốt tai tôi, bà nói con rất đẹp trai, rất giống bố con, cũng giống mẹ, con hãy gắng học thật giỏi, học thật thông minh, giữ mối liên hệ với bố con, có thể một lúc nào đó bố sẽ giúp con tìm một công việc thích hợp, con tìm một bạn gái ngoan ngoãn, sạch sẽ là được, không nhất thiết phải đẹp. Mẹ tôi cười ngây dại, rồi ho, mộng mị gọi tên người tình đã bỏ đi Hồng Công. Chỉ ít lâu sau mẹ tôi chết. Người mẹ xinh đẹp, giàu tình cảm và dễ xúc động đã cho tôi vẻ đẹp và một linh hồn dễ nhạy cảm. Tôi chán ghét trong cái chán ghét của

bà, tôi điên cuồng trong cái điên cuồng của bà, giống như một ngọn cỏ không siêu thoát.

Một dòng sông mắt thường không trông thấy, bay bay những sợi tơ, đốm lửa, hoa anh túc, tóc dài, xuyên suốt mạch máu ngang dọc tôi và người phụ nữ ấy. Có thể tôi sắp bị cuồng vui và tội lỗi dắt dẫn, cuốn theo dòng chảy của dòng sông số phận.

Mùa hè năm tôi thi vào được một trường đại học lớn, bà ngoại tôi qua đời, để lại cho tôi chiếc nhẫn và phần tài sản khá khá như để tỏ lời khen ngợi tôi đã đỗ đại học bước vào ngưỡng cửa vinh quang (Từ lâu tôi đã đổi họ Tôn, họ của bố tôi Tôn Đình Bang, thành họ ông ngoại tôi - Ôn). Bà qua đời, tôi cũng đến ngôi nhà cũ ở phố Hoài Hải, căn gác vẫn còn, chỉ có ký ức của hai người đàn bà đã chết giống như mạng nhện giăng mắc khắp nơi. Tôi cũng ít qua lại với các cô dì, cậu mợ có cái vẻ ưu việt và bất cần đời đặc trưng của kẻ không gặp thời, xa tất cả những cái đó như xa một vườn hoa tàn lụi, vườn hoa này quanh năm đầy những gỗ mục, lá rụng, tóc ướn, mùi long não cũ, mùi của quá khứ.

Tóm lại, đời sinh viên của tôi, Ôn Lượng, rất bình thản và ung dung, cho dù được xếp vào loại sinh viên giỏi (chuyên ngành xuất sắc, Anh ngữ và văn học thuộc loại khá), may mắn là kẻ mồ côi, hòa nhã, sống có nội tâm, lễ độ, rất được nữ sinh viên yêu mến.

Không phải vì tiền mà tôi tìm việc làm trong dịp nghỉ hè, nhưng tại sao tôi cũng không rõ, có thể vì nghỉ hè quá dài, vô vị, làm suy giảm trí lực chẳng.

Tôi hút thuốc, mặc chiếc áo sơ-mi ngắn tay và quần bò đã bạc, đi vào cửa nhà ăn. Ở đó có tấm bảng dán đầy quảng cáo, không ít thông tin vừa học vừa làm, nhưng không có công ty máy tính nào

mượn người trong thời gian ngắn. Tôi xem những tin tức thuê gia sư, trong đó có một tờ quảng cáo cần một sinh viên máy tính, tốt nhất trình độ từ năm thứ ba trở lên, dạy một học sinh mười ba tuổi vừa tốt nghiệp tiểu học, nếu cần xin liên hệ với trung tâm việc làm của Hội sinh viên.

Tôi vút đầu mẩu thuốc, suy nghĩ, một học sinh tốt nghiệp tiểu học mười ba tuổi, vẫn chưa hết chất trẻ con, là một trong những đứa nhỏ học đòi thời thượng, mặc áo đen bó sát người, kính đen bé tẹo không ở trên sống mũi mà để tận trên đỉnh đầu, vênh cái mông quần bó chặt chạy xe như bay ngoài phố ấy ư? Vừa nghĩ, vừa phát hiện ra mình đang đi về phía trung tâm dịch vụ.

Mọi thủ tục làm rất nhanh chóng, tôi nộp sáu mươi đồng lệ phí giới thiệu, cầm một tấm thẻ ghi rõ số điện thoại và địa chỉ gia chủ. Buổi tối, tôi gọi điện thoại từ trạm điện thoại công cộng trong trường.

Nhận điện là tiếng một cô gái, giọng thỏ thẻ, vừa nghe tôi giới thiệu liền đặt máy xuống, tai tôi cảm nhận được những rung động nhẹ nhàng. Bố, bố ơi, nhanh lên nghe điện, nhanh lên, tiếng cô bé gọi. Sau đó là tiếng một người đàn ông trung niên, giọng nói thận trọng và bình thản rất đặc trưng của một nhân viên công sở. Ông tên là Thư, bố đứa bé, cán bộ phòng nhân sự của một doanh nghiệp lớn, mẹ là diễn viên Việt kịch (Ca kịch Triết Giang, rất phổ biến ở vùng Thượng Hải, Triết Giang), hai người đều rất bận, ông nói.

Giọng nói và lời lẽ của tôi rõ ràng làm ông ta có cảm tình, thế là ông hẹn thời gian gặp tôi, dặn kỹ tuyến xe công cộng đến chỗ ông, giống như những người Thượng Hải khác, ông thuộc lòng những tuyến xe công cộng của thành phố.

Hôm sau tôi lên đường, mặc áo sơ-mi cộc tay vải bông kẻ, do dự về

cái nhẫn mặc ngọc đeo trên tay, nhưng rồi vẫn quyết định đeo nó, cho dù cái nhẫn rất con gái. Tôi cảm thấy cái nhẫn thích hợp với tôi hơn. Hơn nữa, cũng để chủ nhà thấy tôi không phải vì túng tiền, theo đó có nhận thức đúng đắn về việc tôi đi làm gia sư (tôi chỉ muốn làm một việc gì có ích trong những tháng hè) hoặc ít nhất tôi cũng tạo được bầu không khí bình đẳng, tự do để bắt đầu công việc dạy học của tôi, tóm lại đừng coi gia sư này là xoàng để tùy ý can thiệp, sai khiến như vẫn thường thấy.

Xe buýt đưa tôi đến phố có ngôi nhà tầng của gia chủ. Tôi lên gác, đứng trước cửa, ấn chuông. Cửa mở, một cô gái, thực tình cũng bình thường thôi, một cô gái thanh tú đặc trưng phương nam, không cao lắm, nhưng đôi chân dài dưới tấm váy ngắn làm mọi người phải chú ý. Cô gái nheo mắt, nheo mắt chừng sáu bảy giây, một nụ cười nở trên môi, không nói gì, quay vào gọi bố, mẹ, thầy giáo đến. Tư thế trấn tĩnh, nhạy cảm, cảnh giác của cô gái tạo cho tôi ấn tượng như đã gặp ở đâu rồi, vì thế tôi hơi giật mình.

Phòng khách lát đá hoa cương, mấy chiếc sofa bọc vải kẻ chéo trông rất nền nã và rất Tây, trên tủ lạnh là một lọ hoa sen và hoa hồng bằng chất dẻo, máy điều hòa không khí ù ù chạy đưa hơi mát dễ chịu, một chiếc bàn ăn chiếm vị trí không nhỏ. Phải thừa nhận đây là một phòng khách bình thường không có gì đáng chê trách, Thượng Hải có vô số phòng khách tương tự.

Ông Thư tướng mạo không có gì nổi bật, đầu hơi hói, đeo kính, cái bụng hơi to. Bà Thư trông điều đà, mặc áo pull đen và quần ta màu nhạt, đúng là bà đã di truyền cặp chân dài cho con gái. Phòng khách treo hai tấm ảnh của bà, một tấm bà mặc trang phục cổ, một tấm nữa ngược lại, vẻ mặt bà trông nhu mì nhưng trẻ nãi, có thể gọi là gọi

cảm, tình cảm giành giật của người phụ nữ trung niên nắm trong tay tôi tia hồi quang cuộc đời.

Ông Thư rót nước mát mời tôi trong cái cốc dùng một lần, rồi ngồi vào cái ghế tựa ở cách xa. Bà chủ ngồi bên tôi, nhìn tôi từ đầu đến chân, bà nhìn kỹ cái nhẫn mặt ngọc, ánh mắt tán thưởng, tỏ vẻ thân thiết. Sự thăm dò ấy khiến tôi không thoải mái.

Bà bắt đầu nói về cô con gái. Mấy mùa hè trước em nó học dương cầm và Anh ngữ, nhưng ham chơi, không kiên trì, cái gì cũng học một tị, mong rằng lần này em nó sẽ quyết tâm học được những hiểu biết về máy tính. Bà rất biết nói chuyện, giọng nói nhẹ nhàng, cứ như lông vũ quét ngang tai người nghe, tiếng phổ thông pha lẫn phương ngôn rất nặng.

Trong lúc bà nói chuyện, ông chồng im lặng, ngồi một góc cách xa, chốc chốc lại gãi lưng, uống nước, toàn thân một màu xám kỳ quái, áo sơ mi màu xám, quần màu tàn thuốc, đôi dép lê màu xám nhạt, các giác quan như dính khói xám (khói bếp hay là khói thuốc hút lên khi vợ vắng nhà), mảng đầu không có tóc giống như một sân bóng bỏ hoang, tàn tạ không hơi người.

Bà Thư cũng đã hiểu qua về tôi, thành tích học tập loại giỏi, mạnh khỏe, thích hợp với con trẻ. Tôi nhắc lại không tính thù lao là bao nhiêu chỉ cần công việc có ý nghĩa, làm vui lòng gia chủ. Ông Thư rất hoan nghênh thái độ đó của tôi, ông đồng ý trả thù lao mỗi giờ hai mươi đồng, con số tối thiểu để giữ được thể diện ở một mức nào đó, mỗi tuần hai buổi, mỗi buổi hai tiếng, vào tối thứ sáu và chủ nhật.

Trong lúc nói chuyện, cô bé vẫn ngồi một đầu sofa, trên tay cầm trò chơi điện tử, miệng nhai gì đó, chốc chốc lại nhìn về phía này. Tất nhiên, bà chỉ giới thiệu tên cô con gái cho tôi. Cái Thư Hân nhà tôi

không đến nỗi ngu si, có thể thuộc loại thông minh, mong anh quản lý chặt nó. Rõ ràng cô đã nghe thấy, bấu môi, mắt chớp chớp, rồi theo yêu cầu của mẹ, cô bỏ cái máy tính đồ chơi xuống, đi đến chỗ tôi.

Em chào thầy. Chào em, tôi cười.

Cái vẻ lơ đãng trẻ con, cặp mắt long lanh và nụ cười pha chút hài hước, khiến có cảm giác cô bé này không phải là thứ búp bê trống rỗng. Thông minh, có thể định hướng.

Thư Hân ngồi lắc lư trước bàn phím, rất hay gõ nhầm chữ. Ông bố đã có lần hỏi tôi, cháu nó có cần học gõ bàn phím không, học cho biết các vị trí của các con chữ. Tôi rất khách sáo nói khỏi cần, ngoại trừ ông muốn sau này Hân trở thành nhân viên đánh máy chuyên nghiệp. Từ đấy về sau tôi không bị những đề nghị đại loại như thế quấy rầy. Tôi tìm cho Hân một cuốn sách nhập môn máy tính, không dùng đến những tài liệu gia đình chuẩn bị. Tôi còn vạch ra một chương trình, tiết thứ nhất: cấu tạo cơ bản của bàn phím; tiết thứ hai: những hiểu biết cơ bản về phần mềm; tiết thứ ba: sơ qua về chương trình DOS; tiết thứ tư: khởi động DOS và cách sử dụng bàn phím... Cô bé Hân dán chương trình này lên tường, hỏi tôi có thể linh hoạt không, ví dụ có lúc muốn chơi. Hân cười, thưa thầy, thầy không mách bố em chứ ạ? Tôi lắc đầu, từ thuở bé tôi rất ghét ai thưa với thầy giáo, tôi nói.

Thế thì hay lắm, Hân nghiêng đầu. Thầy bao nhiêu tuổi rồi ạ? Nó đột ngột hỏi. Hai mươi mốt. Tôi trả lời rất thật. Hình như cô bé gật gật đầu, tôi đoán nó đang làm phép trừ, hai người chênh nhau tám tuổi. Thuở bé chắc là thấy hay nghịch lắm nhỉ, đi học có hay nghỉ vặt không? Nó hỏi rất thẳng thắn, vậy mà thầy thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng.

Tôi cười, tôi không mách đầu, nhưng em phải học thật nghiêm túc, tôi có thể cài một vài trò chơi vào máy tính.

Ồi! Nó đưa một tay để ngay dưới mũi tôi, thầy với em ngoắc tay nào, đúng thế nhé!

Mười lăm phút nghỉ giữa buổi chúng tôi ăn bánh ngọt, trái cây, có lúc ông Thư làm món gì đó rất ngon, ví dụ bánh tôm bóc nõn, chè đỗ xanh.

Hôm nào bà Thư không phải biểu diễn hoặc tập vở, bà ngồi ở sô-pha sửa móng tay, lật giở những trang tạp chí thời trang. Máy thu hình mở rất bé, trên truyền hình nếu chiếu phim gì đó, thể nào bà cũng khe khẽ hát theo, tay áo cuộn lên như con rắn, trông hoa cả mắt, "tĩnh lặng như cung hằng nga, thê lương, lạnh lùng...". Thời trẻ, bà ngoại tôi cũng rất thích ca kịch tây, về già lại càng thích các môn nghệ thuật quốc hồn, quốc túy. Bà Thư hình như rất thích tôi làm một người bình phẩm nhiệt tình, thỉnh thoảng tôi làm ra vẻ công bằng khen vài câu. Mỗi lần như thế, bé Hân lại vênh tai, liếc nhìn.

Một lần, tôi chào bà để về phòng của Hân, Hân nháy mắt tỏ ra không bằng lòng với tôi, nó đang định nói gì thì nó ra cửa vẫn mở, vội đứng dậy đóng cửa.

Thầy thích mẹ em rồi à? Nó hỏi.

Tôi giật mình, hỏi lại, thích mẹ em?

Hân xua xua tay, thôi, thôi, em nói đùa đấy, mẹ em già rồi, thầy đâu thích.

Tôi không nói gì, nghĩ đằng sau câu nói ấy có màu sắc tình cảm, là ám hiệu tâm lý nào đó.

Tôi lật giở trang thứ 58, bỗng phát hiện cô bé không chú ý nhìn vào trang sách. Muốn chơi một lúc chứ gì? Tôi hỏi.

Ừ, không thêm! Cô bé đứng dậy, đến bên giá sách. Nói là giá sách, đúng hơn là giá để thức ăn. Trên giá ngoài một vài cuốn tạp chí nhi đồng, tranh liên hoàn, vở làm bài tập ở nhà, còn nữa là thức ăn, kẹo socola, bánh pudding, bánh quy, cả lạc rang, kẹo sữa, bỏng ngô... Đúng là một cô bé tham ăn (nhưng răng trắng như ngọc, cô bé thích xem quảng cáo kem đánh răng Colgate "sáng khoái, mát lạnh, lượng tiêu thụ hàng đầu"), nhưng ở độ tuổi này vẫn chưa phải lo giảm béo. Hân lấy ra một hộp coca hạnh nhân, rồi ôm vào lòng chú gấu nâu ở đầu giường, chú gấu bà mẹ mua hồi đi biểu diễn ở Ôxtrâyliá, rất tự nhiên gác một chân lên ghế của tôi, đá đưa. Tôi cảm thấy dưới chỗ ngồi của tôi đang động đậy, trong lòng không biết cái cô bé này đang nghĩ gì đây, đôi mắt có hàng mi dài che rợp nhìn tôi, một anh chàng nào đây? Tôi ngồi, vô tình lấy tay phải xoay xoay cái nhẫn trên ngón tay trái, trong giây lát tôi cảm thấy mình như một con nhện rơi vào tấm lưới lạ. Trẻ con bây giờ hiểu biết sớm lắm, lại thông minh nữa. Hân đưa cho tôi cái kẹo, tôi lắc đầu, cô bé quan sát vẻ mặt tôi, rồi đây nắp hộp kẹo lại. Từ nay em không dám nói đùa với thầy nữa, Hân nói khẽ.

Tôi ho lên một tiếng, thôi nhé, bây giờ vào học.

Nguồn: Đặc Trưng
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 13 tháng 11 năm 2005